

**КАРОЛИНЕ ТАНЕК
МЛАДА, КРАСИВА И
ОТДАДЕНА НА ДРУГ
КАК ПРИНЦ АЛЕКСАНДЪР СЕ
ВЛЮБИ В ГОДЕНИЦАТА НА
БРАТ СИ**

Превод от немски: Горан Райновски, 2013

chitanka.info

Юлиане фон Валдек беше на седмото небе от щастие. От много време красивата стюардеса мечтаеше за дом и семейство и ето че сега мечтата ѝ беше на път да се осъществи. Приятелят ѝ Филип фон Дарнберг беше поискал ръката ѝ. Юлиана щеше да се омъжи за принц. Младата жена с трепет очакваше срещата със семейството му. Що за хора бяха родителите му? Как щяха да я посрещнат в дома си?

Принцеса Терезе я изгледа студено и още отначало ѝ даде да разбере — някаква си стюардеса не беше подходяща партия за сина им. Единствено принц Александър се отнасяше добре с нея. Той неусетно се беше влюбил в годеницата на брат си. Юлиане отначало не знаеше това, но в негово присъствие се чувстваше някак необичайно... необичайно приятно.

— Най-после. Мислех, че този полет никога няма да свърши — с въздишка на облекчение каза Лили Бредоу и взе куфара си.

— Да, този полет беше необичайно тежък. Не се притеснявай, не всички са такива — с усмивка каза Юлиане фон Валдек.

Полетът от Ню Йорк до Хамбург беше пренасочен заради лошото време и единайсетте часа се бяха превърнали в осемнайсет. През цялото време стюардесите се бяха грижили за приятното прекарване, доколкото беше възможно при тези условия, на пътниците. И двете сега бяха смъртно уморени.

Лили и Юлиане влязоха в терминала, бързо минаха през паспортната проверка и влязоха в залата за пристигащи. Двете красиви жени в сини униформи привличаха мъжките погледи като магнит. Юлиане беше прибрала красивата си кестенява коса в кок. Прическата подчертаваше изваяните форми на лицето ѝ. С бързи крачки двете влязоха в паркинга.

Лили свали шалчето от униформата си и последва Юлиане.

— Краката направо не ме държат. Страшно са отекли — каза Лили. — Как издържаш на тези високи токове толкова часове?

— Не се притеснявай, след няколко седмици краката ти ще свикнат.

— Или ще свикнат, или ще умра от болка преди това — уморено се усмихна Лили.

Работата на летището в този ранен следобед кипеше с бързи темпове както обикновено. Пристигащите пътници търсеха колички, с които да превозят багажа си, заминаващите бързаха за полетите си, по радиоуредбата съобщаваха за отменени или закъснели полети, а такситата се редяха на опашка, очаквайки клиенти.

— Само като си помисля, че преди няколко часа бяхме заклещени в бурята — каза Лили, изваждайки фотоапарат от чантата си. — Ще ми направиш ли снимка в терминала? Родителите ми искат да им изпращам снимки от местата, на които съм била.

— Разбира се. В каква поза я искаш? Може би целувайки земята от радост, че сме кацнали? — шеговито попита Юлиане.

— По-добре не — засмя се Лили и кокетно сложи ръце на тънкото си кръстче, позирайки за кадъра.

Юлиане направи няколко снимки.

— Благодаря ти — каза Лили, вземайки фотоапарата си от Юлиане. — Май първият пилот с удоволствие би се снимал с теб.

— Така ли мислиш?

— След като кацнахме, щеше да те изпие с поглед. Май с удоволствие би те въвел в тънкостите на летенето — изкиска се Лили.

— Стига ми, че ни приземи безопасно — отвърна сухо Юлиане.

Лили отново се засмя.

— Искаш да кажеш, че не е твой тип, така ли?

— Не. Колегите за мен са табу. Романтична връзка в работата не води до нищо хубаво. Освен това вече съм сгодена.

— А да, за истински принц. Щастливка такава — замечтано въздъхна Лили. — Разкажи ми повече за него, за замъка му. Истина ли е, че благородниците са строги и старомодни?

— Не знам, не съм се срещала с родителите му все още.

— Не си се срещала с родителите му? Това не те ли притеснява?

— Не, защо?

— Ами заедно сте повече от половин година, а все още не те е представил на родителите си...

— Иска ме само за себе си. Намирам това за много романтично.

— Все пак е много странно, че не те е представил на семейството си. Ами ако гледа на теб само като на трофей? Не си ли се замисляла, че може да е плейбой, за когото да си поредното завоевание?

— В миналото — може би. Сега — със сигурност не.

Лили я погледна загрижено.

— Знам колко много искаш семейство и деца. Ами ако тази мечта те е заслепила и ти всъщност не го познаваш?

— Не, не, сигурна съм в него. Филип е прекрасен човек — замечтано се усмихна Юлиане.

Любовта им наистина беше като в приказките. Принцът беше чаровен и галантен и беше спечелил сърцето ѝ само за себе си. Тя дори не поглеждаше другите мъже, за нея те не съществуваха. Много често той ѝ се обаждаше само за да ѝ каже колко много му липсва. Почти не минаваше ден, без да ѝ изпрати цветя или някакъв малък подарък. Само при спомена за страстните му целувки, сърцето на Юлиане забиваше учестено. Тази вечер те най-последно щяха да се видят отново.

Лили я прегърна за сбогуване.

— Хайде до утре. И умната — каза ѝ тя.

— До утре — усмихна се Юлиане на своята колежка и приятелка и тръгна към нивото, на което беше паркирала колата си.

Малката ѝ червена кола изглеждаше някак не на място сред скъпите джипове, лимузини и кабриолети на пътниците и пилотите. Количката вече беше доста стара, но ѝ вършеше работа и Юлиане не виждаше причина да я сменя.

Тя запали и потегли. Бързаше час по-скоро да се върне у дома. Всичко, от което тялото ѝ имаше нужда сега, беше бърз душ и няколко часа сън. Работата ѝ беше напрегната и нелека, но тя обичаше да лети и не си и помисляше да я замени с друга. Още от дете Юлиане мечтаеше да пътува, но сърдечното заболяване на баща ѝ не ѝ позволи да го направи тогава. Когато се появи възможност да стане стюардеса, тя се възползва и не съжаляваше за решението си и за миг след това, въпреки че семейството ѝ беше твърдо против.

Около 40 минути по-късно младата баронеса паркира колата си пред кокетна бяла къща в предградията на Хамбург.

Тя принадлежеше на кръстницата ѝ, която пътуваше много и се радваше, че има кой да наглежда дома ѝ в нейно отсъствие. От къщата се виждаха зелените поля около Хамбург и жп линията в далечината.

Кварталът беше доста скъп. Къщите и градините бяха поддържани, улиците — чисти и широки. Залязващото слънце осветяваше всичко в златисто. Отнякъде се чуваше лай на куче.

Юлиане извади пощата от кутията, хвърли бърз поглед на писмата и брошурите и реши, че няма нещо, което да не може да почака до утре. Тя отвори входната врата, изпразни куфара си, съблече униформата и веднага отиде под душа.

Топлата вода подейства като мехлем на умореното ѝ тяло. Тя ѝ помогна да се отпусне от напрегнатия работен ден и да забрави колко труден беше полетът.

Юлиане спря водата, избърса се с бялата хавлиена кърпа, която кръстницата ѝ грижовно ѝ беше оставила, и облече копринения си халат с изрисувани цветове на череша. Беше си го донесла от Токио.

Юлиане взе бутилка минерална вода от хладилника и почти си беше легнала, когато чу кучешки лай.

Тя се замисли. Откога съседите имаха куче? Юлиане дръпна пердето и погледна през прозореца. В градината на съседната къща имаше едно съвсем малко кученце. То приличаше на топчица козина, не по-голяма от дланта на ръката ѝ, но вдигаше шум като разярен ротвайлер.

Юлиане въздъхна и си легна, запушвайки уши с възглавницата. Лаят обаче продължаваше да се чува все така силно. Юлиане беше смъртно уморена, но при този шум не можеше да заспи. Тя си помисли, че собственикът на това кученце беше или глух, или... ами ако му се беше случило нещо и то лаеше за помощ?

Юлиане стана, обу пантофите си и през вратата на терасата излезе в градината.

— Какво ти е, мъниче? — попита тя, заставайки до оградата.

Юлиане се огледа и видя, че вратата на градината ѝ е отворена.

— Ало, има ли някой?

Не последва отговор.

Юлиане почака няколко секунди, след което загърна халата си още по-стегнато и тръгна към отворената врата. Тя влезе в градината и

почука на входа на къщата. Съседът се беше нанесъл скоро и Юлиане все още не се беше запознала с него.

Юлиане забеляза, че съседът все още не беше поставил табелка с името си на вратата. Тя позвъни. Никакъв отговор.

След като никой не отвори, Юлиане реши да провери вратата на терасата. Кученцето я последва, скачайки и ближейки ръката ѝ.

— Ах ти, сладур — усмихна се Юлиане, погалвайки го по главата. — Защо са те оставили сам-самичък?

През вратата на терасата тя влезе в къщата.

— Ехо, има ли някой?

Отново никакъв отговор. Юлиане си помисли, че беше много рисковано да оставят вратата отворена, докато ги нямаше.

Тя се огледа наоколо. Беше влязла в кухнята. На плотта имаше кафе машина и голяма чаша, а до него много кашони с надпис „Кухня“ или „Внимание — чупливо“. Жълтеникава локвичка на пода ѝ подсказа, че кученцето все още не беше придобило навиците, които имат домашните кучета.

До печката имаше кош за пране, в който Юлиане видя черни дрехи.

— Тук ли спиш ти, момчето ми — погали го тя. — Нямах ли си къщичка?

Кученцето излая радостно, скочи и облиза ръката ѝ. На врата му имаше каишка с надпис „Атик“.

— Атик ли се казваш? — учуди се Юлиане. Кой би кръстил това малко кученце по подобен начин?

В това време Атик леко ухапа халата ѝ, триейки зъбките си в него.

— Гладен ли си, мъник? — попита го Юлиане и се огледа. Тя обаче не успя да намери нищо, освен една полуизгнила круша и няколко бутилки уиски на един рафт.

— Явно за теб тук има само вода — каза тя, напълни една чаша и я сложи на пода. Кученцето изръмжа и отново залая радостно.

— Нищо ли не са ти дали за ядене? — каза му Юлиане — Не трябва да правят така...

— И аз бих казал същото — чу глас зад гърба си тя. Юлиане се обърна. Пред нея стоеше висок широкоплещест мъж. Той беше облечен в тъмен делови костюм и изглеждаше с няколко години по-

възрастен от нея. Косата му беше гъста и тъмна, а гласът — дълбок и басов.

Този ден беше започнал лошо, а сега заплашваше да се превърне в истинска катастрофа. Първо беше намерил това кученце до кофата за боклук и беше решил да го спаси, заради което закъсня за важна среща и тя пропадна. А сега пред него стоеше жена, вероятно влязла в къщата с взлом. Какво още можеше да се случи?

Александър фон Дорнберг изгледа жената в кухнята си от глава до пети. Тя определено не беше от типа дами, които му допадаха поне визуално. Беше с тъмна коса — той предпочиташе руси, беше фина и слаба, а той си падаше по малко по-пищни жени. Освен това изглеждаше твърде сериозна и целомъдрена, макар и облечена в този халат с някакви цветчета по него. Определено не беше от типа жени за една нощ. Не, още от пръв поглед можеше да се каже, че тя не търсеше краткотрайни афери, а по-скоро искаше семейство и деца.

Идеално, така или иначе не беше негов тип...

— Какво, за бога, правите в кухнята ми? — хладно попита той.

— Вратата беше отворена... — виновно се усмихна Юлиане. — Казвам се Юлиане фон Валдек, съседка съм ви — каза тя и му подаде ръка.

Ръкостискането ѝ беше силно и отривисто. Това му хареса — жена, която знае какво иска.

Домакинът погледна към отворената врата на терасата.

— Бързах и явно съм забравил да я затворя — каза ѝ той, вече с усмивка. — Казвам се Александър фон Д... — тя не може да чуе фамилното му име, тъй като над квартала мина самолет и от шума на двигателите чашите в шкафа се разтресоха. Странно. По принцип самолети много рядко минаваха оттук. Явно го бяха пренасочили...

— Кучето ви лаеше и огласяше целия квартал. Не трябва да го оставяте само за толкова дълго време.

— То не е мое.

— Не е ли? — попита Юлиане и въпросително погледна към кутиите с кучешка храна, които той носеше.

Александър въздъхна. Явно тя го мислеше за лош стопанин, оставил кучето си на произвола на съдбата. Всъщност на нейно място и той би си помислил същото...

Тя го погледна укорително.

— След като сте решили да гледате куче, трябва да му отделяте нужното време и внимание. Ако нямате възможност за това, вземете си

кактус!

Кактус ли? Александър повдигна вежди. Младата дама със странния халат го гледаше с укор. Явно наистина съчувстваше на кученцето, макар че по никакъв начин не беше отговорна за него. Това го впечатли.

Александър беше свикнал жените от обкръжението му винаги да му се представят откъм най-добрата си страна — да са любезни и възпитани. Те се впечатляваха от името и титлата му и като че ли отношението им към него беше изцяло подчинено на това. Тази неочаквана посетителка, от друга страна, не криеше възмущението си от лошото му отношение към палето. Погледът ѝ не скриваше недоверието, което явно изпитваше към него.

— Намерих този мъник до кофата за боклук тази сутрин. Изглеждаше много нещастен и реших да го взема при себе си. Нямах как да остана вкъщи, за да се погрижа за него — имах важна среща в работата. Едва сега намерих няколко минути, за да му донеса храна и пак трябва да тръгна.

— О, разбирам — каза Юлиане и съжали, че се е отнесла с недоверие към този човек. — Намерили сте го до кофата?

— Точно така.

— Колко тъжно.

Кученцето като че ли разбра какво каза, защото радостно подви опашка, отиде до нея и започна отново да си играе с халата ѝ.

На Александър изведнъж му се прииска да е на мястото на палето и да получи вниманието и загрижеността на тази жена. Да не би да ревнуваше? От едно кученце? Не, това не можеше да е истина. Александър отвори една от кутиите, изпразни я в малка чинийка и я сложи на кухненския под.

— Хайде, Атик, яж.

Кученцето веднага дотича и лакомо започна да яде от чинийката.

— А вие с какво се храните — обърна се към Александър тя. — Не виждам да имате друго, освен уиски.

— Уискито не е лоша храна, не смятате ли? — неочаквано дори за самия себе си каза той и видя как по лицето ѝ се появи руменина.

Като се ядоса, стана дори по-красива. Александър реши да не ѝ обяснява, че тези бутилки му бяха подарък от бизнес партньори по

различни поводи. Може би трябваше да ги продаде в някой магазин. Той почти не пиеше алкохол.

Юлиане въздъхна.

— Кученцето наистина ли се казва Атик? — попита тя.

— Ами поне така пише на каишката му.

— Това име никак не отива на този сладур.

— Ами може би бъдещите му стопани ще му изберат друго име.

Аз не мога да го задържа.

— Защо?

— Ами мен ме няма по цели дни. Не мога да се грижа за него.

Както сама казахте, той не е кактус.

— Но на него му трябва място, където да живее.

— Така е. Искате ли го?

— С удоволствие, но и аз не бих могла да го гледам. Стюардеса съм. Работата ми е свързана с пътуване.

— Разбирам — кимна Александър.

Той се беше преместил в тази къща, за да е по-близо до офиса си. Пътят от замъка на семейството му беше почти два часа в едната посока, което беше твърде много за ежедневно шофиране.

— С какво се занимавате, Александър?

— Ръководя медиен холдинг — няколко вестника — ежедневници, и едно радио. Фирмата е семейна.

— Доста голяма фирма като за семейно предприятие.

— Тя принадлежи на семейството ми от поколения.

— Значи не сте имали особен избор по отношение на работата си. Трябвало е да я наследите, така ли?

— Да. Но работата ми харесва. Само понякога ми се иска да имам време да напиша статия или да водя предаване по радиото. Вместо това обаче трябва да се доверявам на написаното от служителите ни, просто не ми остава никакво време.

— Е, след като сте шефът, защо да не можете да отделите малко от времето си, за да напишете това, което искате?

— Мога. Но тогава моята работа трябва да я свърши някой друг.

— С други думи — не обичате да делегирате собствените си задължения на други хора, така ли?

Той я погледна, изненадан от прозорливостта ѝ. Тя явно беше успяла да си изгради за него по-точна преценка от много от приятелите

му, само че те го познаваха от години, а тя — от няколко минути. Разговорът започна да става твърде личен и Александър реши да смени темата.

— Може ли да го вземете за тази вечер и да го наглеждате. Трябва да тръгвам.

— Ако е сам, ще продължи да лае. Ще го взема, а вие ще си го приберете, когато се върнете.

— Сигурно ще се прибера доста късно.

— Тогава го вземете утре сутрин. Сега имам нужда от няколко часа сън.

Александър кимна. Той си представи как тя ляга в леглото си, кестенявите ѝ коси се разстилат по възглавницата, а стройното ѝ тяло докосва завивките...

— Благодаря, че ще се погрижите за мъника — каза той, все още представяйки си я в леглото. Тази картина все повече започваше да му харесва...

— Няма проблем. Според мен той също е уморен и веднага след като разбере, че не е сам, ще заспи сладко.

Юлиане вдигна кученцето.

— Ела тук, малък разбойнико. Да видим къде ще ти намерим одеяло, за да те настаним удобно.

Тя кимна за довиждане и си тръгна, оставяйки след себе си само аромата на парфюма си. Александър се загледа в мястото, където тя стоеше до преди малко. При мисълта, че ще я види отново, той се усмихна.

— Има новини, Хелене! — почти извика Янес Зюнксен, влизайки в кухнята на замъка. — Чу ли вече? — попита той, заставайки до печката.

— Какво да съм чула? — погледна го Хелене, която в този момент режеше голямо парче телешки шол. — Случило ли се е нещо?

— Още не, но разбрах, че принцесата планира да организира модно шоу с благотворителна цел. Знаеш какво означава това, нали?

— За нас ли? — попита готвачката, поглеждайки към тавана. Тя обаче реши да не обсъжда чутото. Работеше в замъка от двайсет години и беше свикнала с темпото и обема на работа. Сигурно пак щеше да ѝ се наложи да работи заедно с помощниците си по цели дни и нощи. Принцеса Терезе не пестеше и предлагаше на гостите си най-изисканите деликатеси, но от персонала изискваше много. — Имаш ли представа колко души ще дойдат?

— Около триста — отвърна посивелият иконом. — Цял панаир.

— Триста значи... — повтори готвачката. Замислена, тя отвори хладилника и извади оттам купичка с шоколадов мус. — Запазила съм я за теб — каза му тя.

— О, благодаря ти. Ти винаги знаеш как да ме зарадваш — каза икономът, взе си една лъжица и започна да яде от вкусния мус.

Хелене започна да обмисля какво щеше да ѝ е необходимо за подготовката на това събитие. Голямата кухня на замъка Дорнберг предлагаше всички условия за приготвяне на храна за подобни големи мероприятия. В нея имаше няколко печки и грилове, както и много други най-различни кухненски уреди. До вратата бяха окачени да съхнат билки, от които се носеше много приятен аромат в цялата кухня.

— През следващите седмици няма да имаме никакво време за себе си — каза Янес. — Какво ще кажеш сега да си се порадваме малко — усмихна се той и бързо я целуна по устните.

— Ох, Янес... ами ако някой ни види — каза притеснена, но усмихната Хелене.

— И какво? Да гледат, ако искат.

— Не ни прилича. Янес — влюбен на нашата възраст. Какво ще кажат хората? — загрижено каза Хелене и погали икономата по лицето. Първият ѝ съпруг беше починал отдавна. След смъртта му тя беше живяла единствено и само за работата. Докато не се появи Янес, с

когото отново разбра, че в живота ѝ може да има и друг смисъл и радост, освен готвенето за семейството на принца и принцесата.

— Да казват каквото искат. Това е нашата втора пролет, моя малка Хелене.

— Ако принцесата ни види да мързелуваме, пролетта бързо ще стане ледена зима — каза Хелене и се върна към работата си по телешкото.

— Права си за съжаление. Трябва да полирам сребърните свещници за вечеря — каза той и бързо излезе.

Хелене го изглежда замислено, докато се отдалечаваше. Двамата с Янес бяха щастливи заедно през своята „втора младост“. И двамата за нищо на света не искаха да заменят работата си в замъка за никоя друга.

Принцът и принцесата бяха състоятелни хора, но семейството им не беше единно. И двамата им синове почти никога не се появяваха в замъка, управляван със строга ръка от принцесата, а предпочитаха жилища в града.

Хелене беше убедена, че това не е на хубаво. Принцесата беше отблъснала синовете си. И двамата все още не мислеха за сватба. Нищо чудно, едва ли на тази земя се беше родила жена, която принцесата би сметнала за достойна за своя снаха. Тя се бе отнасяла студено и пренебрежително с всички момичета, които синовете ѝ, ѝ бяха представяли. И двамата знаеха, че няма смисъл да водят други жени при майка си — резултатът щеше да е същият.

Вратата се отвори и в кухнята влезе принцеса Терезе.

— Не е ли готово телешкото?

— За вечеря ще е напълно готово — смирено отговори Хелене.

— Да се надяваме — скептично повдигна вежди принцесата.

Тя беше елегантна и добре поддържана жена, на която петдесетте и осем години не личаха, особено с професионалния грим, който винаги носеше. Принцеса Терезе беше в тъмночервен костюм и обувки с висок ток. Сивите ѝ очи се спряха върху Хелене.

— След осем седмици в замъка ще се проведе модно шоу с благотворителна цел. Много дизайнери ще предоставят колекциите си, а с продажбата им ще подпомогнем построяването на санаториум за деца с белодробни заболявания. Ще трябва да свършим тонове работа.

— Можем да предложим бюфет. Обикновено се приема добре на подобни събития — предложи Хелене.

— Не, не, трябва ни нещо по-изискано, по-елегантно... — отвърна господарката на замъка. — Смятам шоуто да е в градината. Ще изнесем маси и ще сервираме квалитетно меню. Подробностите ще обсъдим довечера. Дотогава можеш да изготвиш предложения за меню, а аз ще избира подходящите.

— Разбира се, ваше височество.

— И измисли нещо наистина от класа. Искам всичко да е перфектно. Гостите ще са много и повечето от тях ще са от най-високите етажи на хайлайфа.

Принцесата се обърна и излезе, без да дочака отговор от готвачката.

След като вратата се затвори, Хелене въздъхна. Тя имаше дългогодишен опит с подобни събития и нямаше да се затрудни да изготви меню, което да очарова и най-изисканите и претенциозни чревоугодници. Тя обаче не знаеше какво точно си представя принцесата. Сигурно нямаше да заспи, докато не измисли поне половин дузина предложения — такава си беше принцеса Терезе.

Хелене реши да порови в готварските книги. Тя се обърна, и ѝ се стори, че отвън някой или нещо се движеше. Една сянка премина покрай кухненския прозорец и изчезна също толкова бързо, колкото се беше появила.

Да не би някой да ги беше подслушвал? Тя отвори прозореца и се огледа на всички страни. Нямаше никого. Странно. Едва ли е бил крадец. Замъкът беше добре охраняван. Сигурно е била мишка или пък птица.

Хелене се върна към работата си, но у нея все пак остана някакво странно чувство. Какво ли беше видяла?

„Шейхът обсипа лицето ѝ с целувки, които я накараха да се почувства като на седмото небе. Тя блажено се отпусна в силните му ръце, в които той я държеше като безценно съкровище...“

Замечтана, Юлиане остави книгата на нощното шкафче. Разположила се удобно в леглото си, тя беше решила да почете малко от един любовен роман. Историята за лекарка, която се беше влюбила в пустинен воин, беше докоснала сърцето ѝ.

И тя искаше да изживее такава любов. Любов, която да продължи вечно и да устои на всички превратности на съдбата. Дали я беше намерила в лицето на принц Филип? Възможно ли беше приятелката ѝ Лили да има право в съмненията си за искреността му? Щеше ли Филип да я изостави, ако в живота им се появяха трудности?

Разбира се, че не. Двамата си принадлежаха — сега и завинаги.

„Малката ми мечтателка“ — чуваше гласа на баща си Юлиане. Той я наричаше така винаги когато я видеше да чете някой от многобройните си романи. Самият той много обичаше класически произведения, особено на руските писатели. Айтматов и Толстой бяха любимите му автори.

Атик се беше излегнал блажено до Юлиане. Кученцето се беше сгушило и беше заспало сладко и дълбоко. През отворения прозорец влизаха лъчите на сутрешното слънце. Над полето се беше спуснала лека мараня, вече беше приятно топло. Летният ден се очертаваше да бъде прекрасен.

Юлиане се изправи и сложи чашата си с чай върху бялата лакирана нощна масичка. Спалнята ѝ беше обзаведена в бяло и светлозелено. Мебелите бяха бели, а завивките и килимът — с цвят на прясно окосена трева.

Възглавниците също бяха зелени. Филип ѝ ги беше подарил за рождения ден. Те трябваше да ѝ напомнят за него, когато не можеха да са заедно.

Юлиане си помисли за това колко романтичен беше Филип. Тя беше убедена, че той има много основателни причини, за да не я представя на семейството си. Сигурно се страхуваше, че може да не я одобрят... все пак тя беше баронеса, чиято работа беше да лети по целия свят. Със сигурност не беше идеалът им за снаха.

Юлиане въздъхна.

Тя беше срещнала Филип преди пет месеца на полет от Москва за Хамбург. Един от пасажерите беше станал твърде нахален. Явно беше решил, че стюардесата е включена в цената на билета му. Принцът ѝ се беше притекъл на помощ срещу натрапника, заявявайки му, че Юлиане е негова съпруга. Нахалният пътник се извини няколко пъти и след това до края на полета не вдигна поглед от едно списание от срам. След това най-изненадващо принцът я покани на вечеря...

Звънецът на входната врата прекъсна мислите на Юлиане.

Кученцето изръмжа, подскочи и залая.

— Спокойно, това не е крадец — каза с усмивка тя и отиде да отвори.

Човекът пред вратата я прегърна и целуна, без да каже нищо.

— Филип — радостно извика тя. — Какво правиш тук толкова рано?

— Липсваше ми — отвърна той.

Принцът беше висок, мускулист и класически красив, с идеално оформена брадичка тип „катиначче“ като излязъл от любовен роман. Той я целуна и я притисна до себе си. Юлиане се чувстваше на седмото небе. Струваше ѝ се, че е героиня от приказка, а принцът беше дошъл на белия си кон, за да я отведе в царството си.

— Изглеждаш божествено — каза той и извади букет от тъмночервени рози, който досега беше държал зад гърба си. — Цветът им ми напомня за устните ти, които толкова много ми липсваха.

— Благодаря, чудесни са!

— Бледнеят пред красотата ти.

— Филип, не говори така... само ме ласкаеш...

— Защо, истина е.

— Караш ме да се чувствам неудобно...

— Когато се изчервиш, изглеждаш още по-зашеметяващо... — принцът прекъсна изречението си, защото видя малка топка косми да излиза от къщата. — Какво е това? Топка козина с крака?

— Не, това е едно много сладко кученце.

— Откога имаш куче?

— На съседа ми е. Взех го само за вечерта.

— Обезпаразитен ли е... Хей, какво правиш, пакостнико — принцът се отдръпна, защото Атик реши да маркира територията си, вдигайки лапичката си до крака му.

— Страхувам се, че май не е — каза Юлиане, вдигна малкото кученце и го изнесе в градината.

Филип я последва.

— Това куче няма добри обноски — каза той.

— То е само на няколко седмици. Тепърва трябва да бъде научено.

— Съседът ти трябва сам да се грижи за домашните си любимци, не да ги оставя у чужди хора.

— Не говори така. Атик е прекрасен.

— Щом казваш. Когато си щастлива, и аз съм щастлив.

Юлиане погледна принца, приближи се до него и го целуна. Той ръководеше рекламна агенция и беше всепризнато име в занаята си.

— Искаш ли да закусиш с мен? — предложи Юлиане.

— С най-голямо удоволствие.

— Чудесно. Времето е хубаво. Да закусим навън в градината — предложи Юлиане, след което влезе в къщата и се зае да приготви всичко необходимо.

Малко по-късно двамата седяха на дървената пейка под чадъра в градината и се наслаждаваха на вкусни кроасани, масло, бъркани яйца и кафе. Към тях добавиха прясно изцеден портокалов сок и домашен мармалад.

— Сладкото от ягоди е превъзходно — каза принцът. — По-добро дори от това, което прави нашата готвачка в замъка. Непременно трябва да й кажеш рецептата.

— Защо не — каза Юлиане и замислено се загледа в чашата с кафе. — С удоволствие, но все още не я познавам.

— Един от най-важните ми принципи е никога да не водя приятелките си при родителите си в замъка — каза Филип и остави чашата си с кафе на масата. — Родителите ми не са лесни за общуване хора. Отнасят се с пренебрежение към всяка потенциална бъдеща снаха. Никоя не е достатъчно добра за сина им.

— Аз... разбирам — отвърна Юлиане и погледна надолу — не искаше погледът ѝ да издаде колко засегната се почувства от тези думи. Значи тя беше една от приятелките му...

— С теб обаче нещата стигнаха до ниво, на което трябва да забравя принципите си и да те представя на родителите си.

— Наистина ли? — почти извика тя и вдигна поглед.

— Да, със сигурност. Луд съм по теб, Юлиане. Не мога повече да се отнасям с теб все едно си някаква случайна приятелка. В петък отиваме на вечеря в замъка. Какво ще кажеш? Там ще съобщим на родителите ми за годежа ни.

— За... годежа... ни? — Юлиане не можеше да си поеме дъх от възхищение.

— Да, за годежа и за бъдещата ни сватба. Ще се омъжиш ли за мен, Юлиане?

— Да, ще се омъжа за теб.

Принцът стана, взе я в силните си ръце и я целуна.

Юлиане се почувства като във вълшебна приказка. Сега не можеше да мисли, а само да чувства...

Замъкът Дорнберг гордо се извисяваше върху висока скала на брега на морето. Белите стени на величествената сграда отразяваха слънчевите лъчи като огледало. Покривът и четирите кули бяха покрити със сиви плочи, които през годините бяха обрали със зелен мъх. Южните стени на замъка бяха почти изцяло покрити с бръшлян.

Принц Александър яздеше на брега на морето. Вълните се разбиваха на няколко метра от копитата на коня му. Принцът сръга черния си жребец и той препусна в галоп към близката борова горичка, оставяйки следи от подковите си по мокрия пясък.

— Дий, Хектор, дий — извика Александър. Кон и ездач се сляха в едно, носейки се като стрела по безлюдния морски бряг.

Александър беше дошъл в Дорнберг за вечеря със семейството си. Той използва възможността да поязди. Отдели за това много повече време, отколкото беше предвидил. Пришпори черния жребец и той полетя още по-бързо, развявайки черните коси на господаря си.

Обикновено яздеше, за да забрави ежедневните си проблеми и да „пречисти“ съзнанието си от всичко ненужно. Днес обаче това не се получаваше. Постоянно мислеше за красивата си съседка. Образът ѝ просто отказваше да излезе от съзнанието му, а смехът ѝ — този искрен звънлив смях — не можеше да забрави, колкото и да се опитваше да мисли за друго.

Тази сутрин беше отишъл при нея, за да вземе кученцето. Юлиане изглеждаше още по-ослепително красива. Струваше му се, че днес тя някак сияеше. Все едно днес слънцето се беше показало, за да огрее само нея. Запленен от смеха ѝ, за няколко секунди той беше забравил за всичко и всички. Само въпросителният ѝ поглед го беше върнал обратно на земята. Той взе Атик и си тръгна, но Юлиане не му излизаше от главата. А това не беше никак добре, особено за човек като него.

За Александър сериозните връзки бяха нещо, което избягваше с цената на всичко. Принцът предпочиташе неангажиращите флиртове. Със сигурност рано или късно щеше да се ожени — нямаше как да е иначе, но никак не бързаше. Освен всичко друго нямаше много дами, които да отговарят на социалния му статус, а доколкото ги имаше, никоя от тези, които познаваше, не можеше да накара сърцето му дори да трепне. Сега обаче то биеше лудо само при мисълта за тази прекрасна стюардеса.

Александър на няколко пъти беше преживявал любовни разочарования и се беше отказал да вярва в любовта. Къде беше тя и какъв беше смисълът от нея? Не, любовта е за наивници, а принц Александър не беше от тях.

Замислен, той обърна коня към замъка.

Когато влезе в двора, вратата веднага се отвори и оттам излезе икономът да посрещне младия си господар. Янес отдавна беше преминал седемдесетте, но все още не мислеше за пенсиониране.

— Майка ви, ви очаква в зеления салон — учтиво каза той на Александър. — Пита за вас още преди час. Казах й, че сте излезли да поездите.

— Благодаря, Янес. Отивам при нея.

— Да отведе ли коня ви в конюшните? Смятам лично да се уверя, че конярят добре ще го подсуши.

— Да, чудесно. Моля погрижете се да получи допълнителна дажба овес — каза Александър, потупа коня по врата и тръгна към зеления салон на замъка.

Принцът чу гласа на майка си още в преддверието.

— Вие сте най-непохватното и несхватливо момиче, което някога съм виждала!

Александър въздъхна. За трийсет и четирите години, през които беше живял в замъка, майка му беше наемала и уволнявала безброй домашни помощници. Много малко от тях успяваха да издържат повече от два месеца — или напускаха, или майка му ги уволняваше.

Той тръгна по коридора, на чиито стени бяха окачени портрети на предците му.

Когато стигна до синия салон, той се размина с едно закръглено момиче, което едва сдържаше сълзите си. Бедната, познаваше майка си и знаеше какво можеше да причини тя на служителите си.

Той влезе в зеления салон. Майка му седеше до прозореца.

— Мамо, защо се караш на Лионет?

— Лионет?

— Домашната помощница.

— А да, разбира се — каза принцеса Терезе и вдигна ръце. — Персоналът е под всякаква критика! Лионет с часове се е занимавала с поливане на цветята в градината, а това е работа на градинаря. Аз

изрично ѝ бях казала да подготви трапезарията! Наложил се аз да почистя праха!

— Ти се отнасяш с персонала като нацистки офицер с концлагеристи, майко. Сигурно затова правят толкова много грешки.

— Какво искаш да кажеш? Аз само изисквам да вършат работата си съвестно и както се очаква от тях. Това е мое право, не смяташ ли — ядосано каза Терезе фон Дорнберг, повдигайки вежди. — Но да не говорим за персонала. Виждал ли си брат си днес?

— Не, не съм виждал Филип.

— Типично за него. Ще закъснее за вечерята, макар да знае колко мразя това!

— Сигурно са го задържали в работата.

— В работата? Стига, моля те, познаваш брат си не по-зле от мен. По-вероятно е да го е задържала някоя жена.

— Да, няма да е ново за него, ако е така.

— Добре, както и да е. Но ти никога не си водил жени тук. Кога ще ни зарадваш със снаха, Александър?

— Когато срещна подходящата за мен.

— Ако питаш мен, не чакай твърде дълго. Все пак вече си на 34 години. Нужен ни е внук, който да продължи рода ни. Като по-голям син, отговорността за това е твоя.

— Не искам да прибързвам с тази толкова важна стъпка.

Майка му го погледна строго.

— На следващата семейна вечеря искам да дойдеш с дама. С баща ти ти дадохме достатъчно време, за да си избереш жена сам. Ако не успееш да го направиш, ще бъдем принудени ние да направим този избор вместо теб.

Александър не отговори. В последно време родителите му все по-често говореха за това, че е крайно време да се ожени. Той обаче не бързаше.

Малко по-късно принц Александър облече официалния си костюм и излезе на терасата, за да подиша чист въздух. Лекият летен бриз носеше дъх на прясно окосена трева и цветя. Вълните под него се удряха яростно в скалите и после се отдръпваха, за да се върнат пак с нова сила. Чайките летяха бавно и лениво, носени от вятъра.

Изведнъж погледът му попадна върху красива жена, облегла се на парапета и гледаща замечтано в морската шир. Внезапен порив на

вятъра развя кестенявата ѝ коса, която след това пак се спусна върху нежните ѝ рамене. Александър за миг се почувства като ударен от гръм. Не беше ли това новата му съседка?

— Юлиане? — учудено каза той и тръгна към нея.

Тя се обърна, погледна го и след като преодоля изненадата си от неочакваната среща се усмихна. Юлиане беше облечена в бяла вечерна рокля без рамене, която подчертаваше тънката ѝ талия и се спускаше почти до глезените ѝ. Александър имаше чувството, че пред него стои не съседката, която нахлу в кухнята му, а ангел. За няколко секунди той остана безмълвен.

Тя го погледна въпросително и го попита:

— Мога ли да знам какво правите тук?

— Добър въпрос — отвърна той. — Смятах да ви го задам и аз.

— Поканена съм на вечеря. А вие?

— Ами как да ви кажа, аз по принцип живея тук, когато не съм в градското си жилище, разбира се...

Той прекъсна изречението си, тъй като чу стъпки. На терасата излезе брат му и свойски сложи ръка на кръста ѝ. На Александър му се стори, че го обляха със студена вода. Този ангел принадлежеше на брат му, така ли...?

Филип беше облечен в елегантен тъмен смокинг. Той се усмихна и каза:

— А, ето къде сте били. Юлиане, бих искал да ти представя брат си Александър. Александър, това е Юлиане фон Валдек.

Александър повдигна вежди.

— Това е истинска изненада. Не очаквах да ви срещна тук.

— Аз също — отвърна Юлиане и се засмя.

— Така ли? Но аз ви се представих. Името ми трябва да ви е подсказало кой съм.

— Ами за съжаление не ви чух добре заради самолета, който мина над къщата — отвърна тя и му подаде ръка.

Ароматът на парфюма ѝ и допирът на кожата ѝ го накараха да изтръпне, сякаш мравки полазиха по гърба му.

Филип ги погледна неразбиращо.

— Искате да кажете, че се познавате?

— Отскоро сме съседи.

— Аха, сега разбирам. А аз си мислех, че съм единственият, който ще изненадва другите тази вечер. Поканих Юлиане на вечеря, за да я представя на родителите ни — каза Филип и подаде ръка на дамата си, повеждайки я към трапезарията. Александър ги последва с неохота. Юлиане имаше връзка с брат му — каква ирония на съдбата.

Родителите им вече ги очакваха.

— Отново закъснявате — вместо с поздрав ги посрещнаха те.

— Вината е изцяло моя — каза Филип. — Идвайки насам показах на Юлиане околността и съвсем съм изгубил представа за времето. Бих искал да ви представя баронеса Юлиане. Тя е моя годеница.

— Твоя... какво? — почти извика принцеса Терезе, гледайки невярващо сина си. — Това е някаква нескопосана шега, нали?

— Съвсем не.

Александър не можеше да повярва. Той не беше виждал брат му да има толкова сериозни намерения към никоя досега. Да се жени, това беше твърде неочаквано за всички.

Принц Рудолф осъзна, че трябва да ги извади от неловката ситуация и подаде ръка на Юлиане.

— Приемете най-искрените ми благопожелания. След като си намерила място в сърцето на сина ни, бъди сигурна, че и в нашите сърца ще има място за теб.

— Благодаря ви — почти прошепна Юлиане, която беше пребледняла като платно. Погледът на принцесата я изгаряше като огън.

Принцеса Терезе изгледа Юлиане от глава до пети и се обърна към сина си.

— Не мога да повярвам, че си сериозен, Филип. Една баронеса не отговаря на социалното ти положение!

— Аз съм по-малкият син и като такъв не смятам да се съобразявам с това какъв е социалният статус на жена ми. За мен е важно само и единствено какво казва сърцето ми.

— Не е толкова просто и ти го знаеш! Да имаш връзка с някаква си баронеса е едно, да ѝ предложиш брак — съвсем различно!

— Не ми е нужно позволение от теб, майко! Аз сам решавам с кого искам да прекарам живота си и вече съм взел решение.

— Така значи — от очите на принцесата излизаха искри.

Юлиане я погледна уплашено и каза:

— Ние много се обичаме, ваше височество. Аз... бих искала да ме приемете за ваша снаха.

— Да, да. С какво се занимавате?

— Стюардеса съм.

— Стюардеса? Вие шегувате ли се с мен? Работите като някаква си стюардеса и искате да се омъжите за сина ми?

Юлиане гордо вдигна глава.

— Аз изкарвам прехраната си честно и почтено!

— Точно така — подкрепи я Александър.

Той видя, че Юлиане трепери и изпита искрено съчувствие към нея. Като евентуална бъдеща снаха тя беше подложена на почти същото отношение като домашните помощници на принцесата. Майка му се държеше ужасно с почти всички хора около себе си.

— Нека да пристъпим към вечерята — предложи принцът. — На пълен стомах ще успокоим страстите си и ще се разберем много по-добре.

Всички седнаха на масата. Принцът и принцесата бяха начело един до друг, а на Александър беше отредено място срещу брат му и Юлиане. В трапезарията настана тягостна тишина.

Малко по-късно влезе икономът с първото блюдо — крокети със зеленчуци и месо от омари.

Принцесата започна да се храни безмълвно. По лицето ѝ беше изписано разочарование от избора на Филип. Стюардеса! Той шегуваше ли се?

Юлиане беше свела поглед и гледаше само в чинията си. Отношението на принцесата ѝ беше дошло в повече. Филип се опита да изглежда хладнокръвен и спокоен. Ситуацията обаче му беше твърде неприятна, колкото и да се стремеше да не го показва. Не трябваше ли да се опита да изглади нещата? На Александър му се искаше въобще да не беше идвал в замъка тази вечер. Той се опита да намери тема за разговор, която да уталожил страстите.

— Атик се чувства много добре — обърна се той към Юлиане. — Само за един ден успя да нагризе почти всичките ми обувки.

— Наистина ли? — отвърна Юлиане и тихо се засмя.

Усмивката ѝ беше прекрасна. Ех, само ако не беше сгодена за брат му.

Разумът на Александър му казваше, че не трябва да си позволява да изпитва нищо към нея. Сърцето му обаче не се съгласяваше с това, то беше на съвсем различно мнение.

Атмосферата в трапезарията беше нажежена до червено.

След основното ястие — съомга върху канапе от билки — Юлиане не издържа, извини се, излезе от трапезарията и отиде в банята, за да се освежи.

Тя пусна студена вода, с която се опита да охлади страните си, които тлееха от напрежение, неудобство и гняв. Принцесата най-безпардонно беше продължила да задава въпросите си един след друг — къде е отраснала, кои са приятелите ѝ, какво е финансовото ѝ положение, какво очаква от сватбата си с Филип...

С всички тези въпроси принцесата искаше да си изясни доколко подходяща беше тази стюардеса за съпруга на сина ѝ. Принцеса Тереза даде да се разбере, че за нея Юлиане е недостойна да стане част от семейството им и че смята, че тя иска да се възползва от социалното и финансово положение на Филип.

Радостта на Юлиане, че най-после се среща със семейството на Филип, се изпари още след като зърна принцеса Терезе и смразяващия ѝ поглед. Тя продължи да се държи надменно и студено. Съпругът ѝ беше приятелски настроен, но твърде равнодушен към всичко случващо се тази вечер. Юлиане се надяваше, че в бъдеще нещата ще дойдат по местата си и на семейството на Филип просто му трябва време да свикне с мисълта, че бъдещата им снаха ще е бедна баронеса, пътуваща по целия свят, за да изкарва прехраната си.

Юлиане въздъхна, взе една хавлиена кърпа и избърса лицето си. Ако зависеше от нея, щеше незабавно да си тръгне от замъка. Дори само мисълта за това, че отново трябваше да се върне в трапезарията, където се намиреше принцеса Терезе, я ужасяваше.

Тя обаче знаеше, че няма как просто да си тръгне. Това само щеше да утежни и без това сложната ситуация. Тя повдигна глава и се усмихна на себе си в огледалото, опитвайки се да си върне куража и самочувствието. Винаги правеше така, когато имаше проблеми с твърде претенциозни пътници. Юлиане си каза, че да спечели принцесата на своя страна със сигурност нямаше да е лесно, но ще направи всичко по силите си, за да го постигне. Все пак това беше майката на Филип. Искане или не, Юлиане трябваше да се съобразява с нея.

Когато се върна при семейството, икономът беше сервираше кафе в приемната. Юлиане погледна стария стенен часовник над камината.

— Какъв чудесен часовник — каза тя. — Баща ми би дал всичко, за да притежава такъв уникат. От епохата на английската кралица Елизабет е, нали?

— Да — отвърна принцеса Терезе. — Интересувате ли се от такива неща?

— Да, малко. Баща ми е историк и много обича предмети с антикварна стойност.

— Ето, мамо, виждаш ли. С Юлиане имате общи интереси.

— Да, да, може и така да се каже — с отегчение каза принцесата. — Кажете, баронесо, в кой интернат сте учили?

— О, не съм учила или живяла в интернат. Живеехме в къща в провинцията близо до Хамбург. Там съм израснала.

— Сигурна съм, че поне сте имали гувернантка...

— Не. Но за сметка на това имам много приятели на моята възраст. Бяхме страхотна компания.

— Така ли? Що за деца бяха те?

— Ами деца от селото.

Принцесата повдигна вежди.

— С произход, надявам се...

— Не — отвърна Юлиане и неволно се засмя, сещайки се за приятелите си. — Когато бяхме деца, тези неща не ни интересуваха особено. Бяхме приятели и това беше най-важното за нас тогава.

Терезе фон Дорнберг я изгледа невярващо.

— Тези неща не ви интересуваха? Искате да кажете, че не сте получили подходящо възпитание и образование, така ли? Какво смятате в такъв случай за нашия род и вековните ни традиции? Нищо ли не означават те за вас?

— Родителите ми ме възпитаха според собствените си ценности. За тях не бяха толкова важни традициите или родовата история, а честността и искреността в отношенията между хората. Те ме научиха да не съдя за хората по титлата, положението или парите им, а по това какви са те в действителност. Това е важно, не смятате ли?

Погледът на Терезе фон Дорнберг щеше да прогори дупка в лицето на Юлиане. Тя остави чашата си с кафе на масичката, почти счупвайки я от ярост. По всякакъв начин се стремеше да изрази несъгласието си с Юлиане и неприязънта си към нея. Александър я изпревари, преди да ѝ го заяви в прав текст.

— Майка ми не иска да каже, че не уважава ценностите и възпитанието ви, Юлиане. Нашето семейство изповядва ценности, които на някои хора биха могли да се сторят странни и дори чужди, но ви уверявам, че това по никакъв начин не ни пречи да споделяме ценностите на добри и достойни хора като вас.

— Сигурна съм — отвърна Юлиане. Тя обаче знаеше, че това въобще не беше така.

Александър ѝ се усмихна, тя също му отвърна с поглед.

— Можем ли да си говорим на „ти“, Юлиане? Все пак ти на практика вече си част от семейството — каза той.

— Все още не — вместо нея отвърна принцеса Терезе. Погледът ѝ беше по-красноречив и от думите.

Юлиане прехапа устни. Тази вечер започна да ѝ идва наистина в повече.

— Може би трябва да изчакаме с тази стъпка — успя да каже тя.

— Само ако не можеш да ме понасяш.

— О, не, съвсем не е така.

— Значи на „ти“, нали?

— Да, на „ти“ — отвърна тя и Александър ѝ намигна съзаклятнически.

Това я накара да се почувства малко по-добре, доколкото, разбира се, беше възможно в тази тягостна атмосфера.

Филип погледна към майка си и ѝ каза:

— Моля те, дай на Юлиане шанс. Все пак с нея скоро ще се оженим и бих бил много признателен, ако не се отнасяш към бъдещата ми съпруга като с домашна помощница.

Принцесата тихо въздъхна.

— Роклята ви ми допада много, баронесо. На кой дизайнер е?

— Сама си я уших.

— Как така, вие?

— Ами така. Майка ми ме научи да шия. Тя ще ми помогне и за булчинската рокля.

— Това е изключено! Бъдещата господарка на замъка Дорнберг не може да се изправи пред олтара, облечена с рокля, ушита на шевната машина на баба ѝ! — възмути се принцеса Терезе, все едно Юлиане беше предложила да се омъжи облечена в стар чувал.

Юлиане преглътна сухо. Тя замълча за няколко секунди, след което събра сили и каза уверено:

— Аз от години шия роклите си сама. Не се притеснявайте, няма да изглеждам като хваната от улицата!

— И въпреки това няма сама да шиете роклята си. Това най-малкото е на лош късмет. Ще излезем да пазаруваме заедно, баронесо. Аз лично ще ви помогна да изберете нещо, което си заслужава.

Юлиане се почувства неуверена като тийнейджърка, която се представя пред родителите на първото си гадже. С търсец поглед тя се обърна към годеника си, надявайки се на подкрепата му.

Филип сложи ръка върху рамото ѝ и каза:

— Нощта е чудесна. Защо не се разходим из парка, да се порадваме на времето и да погледаме звездите.

— С удоволствие — облекчено каза тя, стана и го последва навън.

Хванати ръка за ръка годениците излязоха заедно по постланата с чакъл алея. Времето беше приятно — подухваше лек ветрец и на небето нямаше и едно облаче, звездите и луната светеха ясно като малки факли, закачени на небосклона. След като излезе от стаята, Юлиане се успокои поне донякъде.

— Според мен мина чудесно — каза Филип.

— Не знам, може би говориш за друга вечер. Тази беше ужасна. Майка ти изобщо не ме хареса.

— Е сега поне знаеш защо не те водех тук в продължение на месеци. Майка ми не е харесала никое от момичетата, които съм водил тук. Повярвай ми, с теб се държи направо приятелски.

— Можеше да ме защитиш!

— Майка ми не те е нападнала чак толкова остро. Пък и да ти кажа честно, въобще не искам да си навличам гнева ѝ.

— Аха, значи предпочиташ да гледаш как тя го излива върху мен, така ли?

— Защо обвиняваш мен за случилото се? Постарах се да те измъкна колкото можех по-бързо. Ето ни тук сега. Виж колко красива е нощта.

— Защо се държи така?

— Иска да контролира всичко и всички. Но повярвай ми — когато свикне с мисълта за предстоящата ни сватба, всичко ще бъде

наред.

— Но аз не искам да свиква с мен все едно съм някаква натрапница!

— Защо е толкова важно какво ще направи или помисли майка ми? Ти все пак ще се омъжиш за мен, не за нея.

— Но нали ще сме едно семейство.

— Не се е родил човекът, който може да угоди на майка ми — нито аз, нито татко, нито брат ми, нито който и да било. Няма смисъл да се стараеш, резултатът ще е един и същ.

— Но ти си й син.

— За нея това няма особено значение.

— Трябва да направя нещо, за да се сбlijим. Може би идеята да излезем на пазар заедно не е толкова лоша.

— Не се предаваш лесно, а?

Юлиане поклати глава.

— В никакъв случай.

— Това е една от причините, заради която толкова те обичам — каза Филип, прегърна я и обсипа лицето ѝ с целувки.

Устните и силните му ръце я накараха да забрави всички неприятности тази вечер.

Двамата влюбени имаха очи само един за друг. Никой от тях не разбра, че иззад завесата на един от прозорците ги гледаше някой, за когото щастието на двамата беше всичко друго, но не и радост.

В къщата на семейство Фон Валдек ухаеше на прясно изпечено телешко с билки. Юлиане беше дошла в дома на родителите си и се беше настанила удобно в едно кресло в облицованата с дървена ламперия в топли цветове дневна. От предишното ѝ посещение бяха минали няколко седмици. Графикът в работата не ѝ позволяваше да отсъства за повече от ден. Винаги когато се върнеше у дома, Юлиане се чувстваше прекрасно. Тя беше съобщила на родителите си новината за годеща си и те истински се зарадваха за единствената си дъщеря.

Лудвиг фон Валдек беше едър човек с посивели коси, облечен със сако от туид и носещ големи очила за четене. Когато Юлиане им разказа за студеното посрещане на принцеса Терезе, погледът на сивите му очи стана сериозен.

— Тя смята, че годежът ни ще се провали.

— Не мога да повярвам, че майката на годеника ти може да се държи така, Юлиане.

— Напротив, може, и още как. Трябваше да видиш физиономията и реакцията ѝ, когато ѝ казах, че смятам сама да уشيا сватбената си рокля. Все едно ѝ съобщих за идването на края на света.

— Тази жена сигурно има много предразсъдъци. Как може да говори така с теб, та ти си истинско съкровище. Тя не може и да си мечтае за по-добра снаха от теб, просто такава не се е родила.

— О, татко — каза Юлиане и го прегърна.

— Не се притеснявай за това, Юлиане — опита се да я успокои и майка ѝ. — Много жени имат сериозни проблеми и неразбирателства със свекървите си. Ако имаш възможност, опитай се да накараш принцесата да си припомни как се е чувствала самата тя, когато е била булка. Може да стане по-сговорчива.

— Ти не се ли разбираше добре с баба?

— Напротив, но аз имах късмет. Баба ти беше безкрайно добра жена. Да общуваш с нея беше удоволствие.

Лудвиг фон Валдек намести очилата си.

— Кога ще дойде този твой Филип — попита той.

— Имаше среща в работата до късно. Трябва да пристигне всеки момент — каза Юлиане и замечтано погледна годещия пръстен на ръката си. Филип ѝ го беше подарил предишната вечер, докато бяха в парка на замъка. Пръстенът беше златен, с красив диамант.

— Юлиане, пръстенът е чудесен — замечтано каза майка ѝ, гледайки скъпоценния камък. Просълзена от радост и умиление, тя прегърна дъщеря си. — Пожелавам ти да си истински щастлива с твоя принц.

— Сигурна съм, че ще сме щастливи заедно — отвърна Юлиане. — Само ми се иска майка му да не се държеше така с мен. Утре с нея ще излезем заедно на пазар. Може би това ще ни помогне да се сближим.

— Ще ходите заедно на пазар? Не мисля, че идеята е добра.

— Защо да не е добра?

— Ами принцесата най-вероятно пазарува от много скъпи магазини, такива, каквито нито ти, нито ние някога сме можели да си позволим. А и предполагам, че вкусовете ви ще са доста различни, все пак ви дели цяло поколение.

— Ние ще търсим само булчинска рокля. Какво би могло да се обърка според теб?

— Страхувам се, че много неща могат да се объркат на пазар за нещо подобно.

Юлиане стисна устни.

— Трябва да успея да спечеля благоразположението на принцесата. Нямам друг избор.

— Така е — каза Лудвиг фон Валдек и извади портмонето си, от което взе няколко банкноти и ги подаде на Юлиане. — Вземи. Това е от мен и майка ти. Искаме да ти помогнем да си купиш булчинската рокля.

— Не, моля ви, няма нужда — каза Юлиане.

— Моля те, настоявам. С майка ти все още не сме толкова бедни, че да не можем да помогнем на единствената си дъщеря за нещо толкова важно.

— Какво искаш да кажеш, татко? Да нямате финансови проблеми?

— Та кой ги няма в днешно време. Поддръжката на къщата струва цяло състояние. Доста стара е вече. Но няма проблем. След като новата ми книга излезе, всичко ще си дойде на мястото.

— Не знаех, че положение е толкова лошо — замислено каза Юлиане.

— Не, не, не сме стигнали до просешка тояга, справяме се. Просто сме виждали и по-добри времена. За сватбата ти ще платим със сигурност.

В този момент се позвъни на входната врата. Сърцето на Юлиане заби учестено — годеникът ѝ беше дошъл! Тя отвори и го покани в дневната, където бяха родителите ѝ.

— Добър вечер, баронесо, бароне... — каза Филип.

Майката и бащата на Юлиане му подадоха ръка един след друг и сърдечно го посрещнаха с добре дошъл в дома им.

— Юлиане не ни предупреди, че ще идвате. Сготвили сме само телешко с билки — извини се Леоноре фон Валдек.

— Ако е толкова вкусно, колкото ухае, предпочитам го пред най-скъпото ястие в най-добрия ресторант — любезно каза Филип и се усмихна.

— Ами тогава да сядаме на масата, преди да е изстинало — каза баронесата.

Те излязоха в градината, където тя беше подредила дървената маса. Двамата млади седнаха, барон Лудвиг реши, че чадърът не е добре застопорен и се зае с него, а съпругата му отиде за напитки.

След като всички седнаха, баронесата поднесе телешкото. За десерт имаше компот от праскови.

— Всичко беше много вкусно — каза Филип, след като привърши с яденето. — Ако можех, бих се преместил да живея тук. Всичко е толкова хубаво.

— Не бихме имали нищо против — каза баронът. — И без това виждаме дъщеря си твърде рядко напоследък. С тази професия няма никакво свободно време.

— Това скоро ще свърши. Моята съпруга няма нужда да работи повече.

— Но аз обичам работата си и не искам да я напускам — каза Юлиане.

— Няма да е нужно да работиш повече, мила — отвърна Филип.

— Но работата ми доставя радост. Щастлива съм, когато съм в самолета и се нося високо в облаците. Не мога да си представя как бих живяла без работата си.

— Ще си намериш други неща, които да ти носят радост и да те забавляват. След като се оженим, никога повече няма да трябва да

работиш — каза Филип и нежно хвана ръката ѝ.

— С какво се занимаваш, Филип — попита баронът.

— Ръководя рекламна агенция. Работата отнема почти цялото ми време и за съжаление почти не успявам да практикувам хобито си.

— Какво е то?

— Скално катерене и алпинизъм. В Дорнберг нямаме планини, нито скали, по които да се катеря, но през отпуската си почти винаги намирам време да отида в планината. Няма нищо по-красиво от това да наблюдаваш залеза от някой висок планински връх, който току-що си покорил.

Юлиане погледна годеника си изненадано.

— Не знаех, че алпинизмът ти е хоби.

— О да, от години — отвърна Филип. — Виждаш ли, все още има с какво да те изненадам.

— Със сигурност успя — усмихна се тя.

Разговорът на масата се насочи към интересна за всички присъстващи тема — пътувания. Бащата на Юлиане разказа за научните си експедиции в Египет, където беше участвал в разкопки като историк. Между него и Филип възникна известен спор по отношение на това доколко човек има нужда от лукс по време на пътуванията си. Филип беше на мнение, че винаги и задължително трябва да се отсяда във възможно най-скъпите хотели.

— Според мен, за да усетиш духа на страната, в която си, трябва да пътуваш из нея само с раница на гърба и да не мислиш много за това къде ще нощуваш — каза баронът. — Когато бях млад, реших да попътувам из Ирландия. Спях по конюшни и изкарвах пари, помагайки на овчари в планинските им кошари и хижи.

— Сериозно ли? — учудено попита Филип. — Това не е за мен. Аз имам нужда от удобно легло всяка вечер.

— И баня, най-добре с джакузи — допълни с усмивка Юлиане.

Филип кимна, усмихна се и бутна празната чиния пред себе си.

— Прядох. Всичко беше много вкусно. Сега, ако е възможно, бих искал да се поразходя.

— Разбира се — каза баронесата. — Юлиане може да ви покаже градината и всички места в нея, където като малка правеше пакости.

— Но мамо... — страните на Юлиане порозовяха от неудобство.

— Не съм казала, че трябва да му разказваш за всичките си бели, най-малкото няма да ви стигне цялата нощ. Аз лично ще се погрижа за това, когато Филип дойде тук следващия път — усмихна се баронесата.

— Успяхте да събудите любопитството ми — с усмивка каза Филип. — Интересно ми е какво си правила, преди да те срещна, мила.

— Нищо, което да не може да се оправи със сапун или добри инструменти — отвърна смутено Юлиане.

Тя хвана ръката му и го изведе в градината.

— Ето там, на сливата, все още стои люлката, която татко ми направи. Като малка много обичах да седя на нея и да си мечтая за различни неща. А там, пред гаража, мама за пръв път ме научи да карам колело.

— Имаш много преживявания с родителите си, нали?

— Да, защо, ти нямаш ли?

— Разбира се, че нямам. Родителите ми или пътуваха по работа, или бяха някъде на почивка. С брат ми сме отгледани от бавачки.

— Колко тъжно. Всяко дете трябва да изпита майчината и бащината обич.

Филип повдигна рамене.

— Нека не говорим за миналото. Бъдещето е по-важно, не смяташ ли — каза той. — Какво ще кажеш другата седмица да отидем в Лас Вегас и да се оженим там.

— В Лас Вегас? Но как ще се оженим сами, нали и семействата ни трябва да присъстват. Не можем да ги лишим от тази радост.

— Твоите родители, може би. Но моите!? Вече се запозна с майка ми и знаеш за какъв човек става дума. Тя е болна перфекционистка. Иска всичко да е по неин вкус до най-малкия детайл. Тя ще иска да организира всичко, а това означава строга церемония и никакво забавление. Лично аз не бих искал да се оженя по този начин.

— И аз, но не можем просто да игнорираме роднините си. Това би ги наранило.

— Ще го превъзмогнат.

— Не, Филип, съвестта ми няма да ми даде мира години след това. В най-щастливия ден в живота си трябва да споделим своето щастие с роднините си.

— Добре — въздъхна той. — Как си го представяш?

— Можем да се оженим в тесен кръг — само родителите ни и брат ти. И може би най-близките ни приятели.

— Добре. Но след това ще си подарим дълъг меден месец. След като се нарича месец, смятам да оправдаем наименованието му. Един месец пътуване до места, за които досега само сме мечтали. Искам да направя щастлива младата си булка.

— Звучи чудесно, но не знам дали ще успея да убедя шефа си да ми даде толкова дълга отпуската.

— Ами ако откаже? Ето ти много основателна причина да напуснеш.

— Но аз не искам да напускам.

— Защо не? Като моя съпруга ще имаш много други занимания. През деня ще организираш празненства и балове, а през нощта ще си само моя — каза той и я целуна.

— Аз мислех да работя поне докато се роди първото ни дете — отвърна тя.

— Дотогава има много време.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами не искам да се занимаваш с някакво дете по цял ден. През следващите няколко години няма да имаме деца. Ще се отдадем един на друг.

Юлиане поклати глава. Явно плановете им за бъдещето бяха твърде различни. Дали можеха да живеят щастливо заедно при това положение?

— Внимание, внимание топка — чу се силен глас на голф игрището.

Александър много добре знаеше какво означава това. Някой беше нанесъл много силен удар и топката летеше като светкавица. В следващия момент усети, че нещо преминава на сантиметри над главата му с голяма скорост.

— Добра реакция — каза Карл Вилденфелс.

— Благодаря — отвърна Александър, след което се подготви, замахна и нанесе удар по своята топка.

Голф клубът беше съвсем близо до морския бряг. Времето беше чудесно. На тюркоазносиньото небе над игрището нямаше и едно облаче. Самото игрище беше проектирано от едни от най-добрите специалисти в света. Многото езерца и горички в него му придаваха още по-живописен и приятен за окото вид. На едно хълмче беше разположена сградата на голф клуба, където играчите можеха да се отпуснат в елегантни кожени столове, да си поръчат по питие или да релаксират в сауната, която беше изцяло на тяхно разположение. В сградата имаше и инструктори по голф, както и екипировка, която можеха да наемат. Повечето членове на клуба обаче предпочитаха да играят със собствени стикове.

Александър удари топката майсторски, тя полетя и падна само на няколко метра от желаната дупка.

— Отличен удар — похвали го Карл Вилденфелс. — Добре че не играем на пари. Досега да съм изгубил къщата и колата си — с усмивка каза той.

Червендалестият мъж в средата на петдесетте с бяло сако, голф шапка и прошарена коса погледна към своята топка, опитвайки се да се предпази от слънцето с ръка. Тя беше в една пясъчна дюна.

Александър прибра стика си обратно в чантата. Той играеше голф вече девета година и този спорт много му допаднаше. Движението и чистият въздух се съчетаваха с установяване и затвърждаване на полезни бизнес контакти — една от причините почти всички влиятелни и богати хора в света да го практикуват.

Днешният партньор на Александър работеше за френски всекидневник, който беше на ръба на банкрута. Принцът искаше да го купи и да го разработи. Условиата по покупката бяха уточнени,

оставаха подробностите и договорите от стотици страници, които сега бяха във вещите ръце на юристите на Александър.

Карл Вилденфелс се приближи до Александър, след като направи следващия си удар.

— Чух, че брат ви ще се жени скоро — каза той.

— Разчуло ли се е вече?

— Шегувате ли се, драги ми господин Фон Дорнберг? Всички в града говорят за този годеж — каза Карл и се приближи съзаклятнически до него. — Красива ли е булката?

— Разбира се, хубава е — отвърна Александър.

Той постоянно мислеше за Юлиане и не очакваше Карл да го попита за нея днес. Александър знаеше, че не трябва да мисли за годеницата на брат си и се стремеше по всякакъв начин да се въздържа от това. За съжаление обаче не му се удаваше. За да не мисли постоянно за нея, през последните дни се беше затрупал с работа. Оставаше в офиса си до след полунощ. Резултатът обаче не беше добър — тя просто не му излизаше от главата.

— Кога ще е големият ден?

— Брат ми все още не е определил дата. Той не си пада особено много по планирането на каквото и да било. Очаквам да изненада всички.

— Не ми звучите много въодушевен, господин Фон Дорнберг — каза Карл. — Да не би да имате нещо против сватбата?

— Не. Аз само... — Александър се поколеба как да продължи. Всъщност бизнес партньорът му беше абсолютно прав — Александър силно се съмняваше доколко тази сватба е добра идея. Той познаваше брат си добре и знаеше що за женкар е по природа. До съвсем скоро беше сменял жените по-често от носни кърпички, всяка седмица беше с различна. И сега изведнъж — годеж и сватба. Някак си не се връзваше.

— ... не знам доколко Филип е готов да се ожени — довърши мисълта си Александър.

— Не знам дали е готов или не, но съм сигурен в едно — и най-големият плейбой един ден намира жената на своя живот и се укротява. Този бурен живот в един момент омръзва.

— Смятате, че в лицето на Юлиане той е намерил жената, която може да го укроти, така ли? — неуверено попита Александър.

Колкото и да се опитваше, не можеше да повярва, че брат му беше намерил жената на живота си и щеше да скъса със старите си привички. Вълкът козината си мени, но нрава...

„Може пък да се е променил“ — помисли си Александър. Той обаче знаеше, че Юлиане ще се нуждае от подкрепата му, ако стане част от семейството им. Принцеса Терезе не беше готова да приеме, която и да било за снаха, още по-малко бедна баронеса, работеща като стюардеса. Александър се замисли и несъзнателно повдигна вежди. Ако брат му и Юлиане се оженеха, със сигурност щяха да се сблъскат с много проблеми.

— Каква катастрофа — каза тихо Юлиане, обърна се с лице към слънцето и затвори очи.

В главата ѝ нахлуха спомени за пазаруването с принцеса Терезе. Тя беше завела бъдещата си снаха в най-скъпия магазин за булчински рокли в града, а сигурно и в страната. Всички рокли бяха великолепни — като излезли от вълшебна приказка. Най-евтината от тях струваше повече от месечната заплата на Юлиане.

— Не можете да се омъжите за сина ми облечена в някаква си дрипа — беше се аргументирала принцесата.

Юлиане дори изпробва една от най-елегантните и стилни рокли в магазина. Тя ѝ стоеше чудесно, като че беше ушита специално за нея — истинска мечта.

Мечтата обаче струваше повече от осем хиляди евро. Поради тази причина Юлиане отказа да я купят с аргумента, че иска да си помисли. Тя не искаше да влиза в дългове заради една булчинска рокля. Струваше ѝ се глупаво и ненужно. Така обаче си навлече гнева на принцесата. Терезе я обвини, че саботира собствената си сватба още преди да са започнали приготвянията.

След като приключиха обиколката по магазините, и двете бяха уморени и нервни.

— Не се притеснявай за това, любима моя — каза ѝ Филип. Той седна до нея на палубата на яхтата си, която плуваше в открито море. Филип взе две чаши и сипа в тях шампанско от хладилната чанта, която стоеше до тях. — Все ми е едно какво ще носиш на сватбата — продължи той. — За мен е важно, че в първата брачна нощ ще си облечена само с едно.

— Така ли, и какво е то? — попита Юлиане.

— Червилото ти — каза той и ѝ намигна.

— Ах ти, палавник — шеговито каза Юлиане и се сгуши в силните ръце на любимия си.

Тя се притисна силно в него, прокара ръка през косите му, затвори очи и се постара да забрави всичко негативно от предишния ден.

В този момент звънна мобилният телефон на Филип. Юлиане се почувства като обляна с ледена вода.

— Ало? А, Фелиситас, съкровище... разбира се, че мисля за това... не, не, едва ли би било добре... чакай малко — той стана и

влезе в каютата под палубата.

Коя беше тази Фелиситас, която той нарече „съкровище“? И защо Филип реши да проведе разговора в каютата? Имаше нещо, което искаше да скрие от годеницата си ли?

Юлиане погледна към морето тъжна и замислена. Вълните се удряха в яхтата, разбивайки се на пръски. На руля стоеше капитан с униформа — човек, отдавна преминал шейсетте, с прошарена коса и лула в ъгъла на устата. Той гледаше право напред и не обръщаше никакво внимание на случващото се на борда.

— Извинявам се — каза Филип, който се беше върнал от каютата. Той свали сенника, за да се предпазят от все по-силно напичащото слънце. — Ще изключа този телефон. Само ни пречи.

— Кой беше?

— Бизнес дама — мой партньор. Търсят ме по работа постоянно, въобще не им пука, че съм на яхтата с годеницата си и искам малко да си почина. Та за какво говорехме? — попита той и я прегърна.

— За сватбата ни. Знаеш ли, мислех си, че ще е добре родителите ни да се запознаят, преди да се оженим. Какво ще кажеш да организираме една обща вечеря.

— Не съм сигурен, че родителите ми ще могат да намерят време за това. Те са много заети.

— Става дума за най-много 2 часа, една най-обикновена вечеря.

— Ами какво да ти кажа, майка ми членува в безброй комитети и почти никога няма свободно време за каквото и да било.

— Моля те, попитай я все пак дали няма да може да отдели малко от времето си. Мисля, че е по-добре семействата ни да се запознаят, преди да се оженим.

— Защо? Мен ако питаш, сватбата засяга само нас двамата. Какво общо имат родителите ни или който и да било друг?

— Но семействата ни не бива да бъдат изолирани от случващото се с нас.

— Щом казваш — отвърна Филип и отегчено въздъхна. — За мен е важно само да сме заедно и да се обичаме. Какво ще кажеш другата седмица да отидем до Венеция за няколко дни и да забравим за приготовленията за сватбата? Ще си намерим хубав хотел и ще сме само двамата.

— Не мога, на работа съм.

— Кажи, че си болна. Хайде, Юлиане, нека да пътуваме. Та ние сме млади, имаме нужда от преживявания.

— Не мога, съжалявам — каза Юлиане и прехапа устни. — Вече ти е скучно с мен, така ли?

— Глупости — небрежно каза той и отпи от шампанското си. — Избрала ли си вече фризьор и гримьор за сватбата?

— Не и не ми трябва. Сама мога да си направя прическа и да се гримирам.

— Можеш, но не става. Като моя жена веднага ще попаднеш под светлините на прожекторите. Медиите ще използват всяка възможност да те снимат, да вземат интервюта и да пишат за теб. Не може да се гримираш сама или да си правиш прическа с машата вкъщи. Ще ни изложиш.

— Аз винаги се грижа за добрия си външен вид — засегната каза тя. — Няма да те изложя, не се притеснявай.

— Знам, че няма да ме изложиш — каза той и хвана ръката ѝ. — Но въпреки това се постарай да си намериш добър стилист. Парите нямат значение, аз ще платя за всичко, знаеш, че не е проблем.

— Няма нужда — каза Юлиане и повдигна глава, за да не види той колко беше засегната. Наистина ли Филип смяташе, че не знае как да се представя пред хора?

— Добре, защо се цупиш сега? — попита той. — Какво лошо има в това да оставиш грижите за външния си вид в ръцете на професионалисти? Майка ми ще ти помогне да намериш някой наистина добър.

— Майка ти — през зъби каза Юлиане. Значи принцесата беше говорила зад гърба ѝ за външния ѝ вид, иначе Филип нямаше да настоява толкова. Тя усети как кръвта се качи в лицето ѝ. — Кажи ѝ, че сама мога да се оправя. Нямам нужда от помощта ѝ.

— Както искаш. Но ти скоро ще си моя жена и няма да има нужда да губиш време сама да се разкрасяваш. Аз ще се погрижа и ще платя за всичко, което някога ще ти бъде необходимо.

— Но аз не искам.

— Какво означава това? — попита Филип и я изгледа с раздразнение. — Да вземем например работата ти. Наистина ли смяташ, че е възможно да носиш уиски и сандвичи на някакви хора по самолетите, след като станеш моя жена? Какво искаш да мислят за мен

хората? Че не мога да си позволя да те издържам ли? Даваш ли си сметка как ще се чувствам аз?

Юлиане скръсти ръце пред гърдите си.

— За теб е най-важно какво ще кажат хората за нас, така ли?

— Разбира се. Ти добре знаеш колко важни са добрите контакти в бизнеса. Последното, което искам, е да ми се присмиват за това, че жена ми се разхожда из някакъв самолет с къса пола, носейки кафе и сок на пътниците.

— Не смятам, че някой ще те помисли за беден заради това, че ще продължа да работя.

— Точно така ще стане. Да не говорим какво ще си каже майка ми.

— Ще ѝ обясня как стоят нещата. Ще разбере — отвърна Юлиане.

— Както искаш. Не искам да се караме. Нека да помислим къде да се оженим. За празненството след сватбата предлагам хотел „Атлантик Кемпински“. Той е един от малкото хотели, предлагащи истински добро обслужване.

— Няма ли да е резервиран? Чувала съм, че там се чака с месеци.

— Да, но майка ми има връзки навсякъде. Със сигурност ще уреди прекрасна зала.

— Аха. И в „Кемпински“ значи има връзки — каза Юлиане, преглъщайки на сухо. Все едно буца беше заседнала в гърлото ѝ. — А защо да не отпразнуваме сватбата ни в градината на замъка под открито небе и с романтична музика...

Филип се изсмя.

— В градината? Не говориш сериозно, нали?

— Напротив. Би било чудесно.

— Идеята не е чак толкова лоша, но отсега ти казвам, че майка ми ще се съгласи само през трупа си.

— Значи за всичко трябва да се съобразяваме с нея, така ли? Тя ли ще определя бъдещето ни?

Юлиане стана и облече пуловера си. Изведнъж се бе почувствала безкрайно незащитна и уязвима по бански костюм. Сякаш пуловерът можеше да я предпази.

— Не може да не се съобразяваме с нея поне за някои неща. Най-малкото трябва да живеем в замъка.

— Ще живеем при родителите ти?

— Да, надявам се не си очаквала друго.

— Напротив, защо да не живеем в къщата в града?

— Малка е. А и традицията повелява наследникът на замъка да живее в него. Преди сватбата това може и да не се спазва, но ожени ли се, задължително трябва да живее със семейството си в семейния замък.

Юлиане прехапа устни. Значи скоро щеше да живее под един покрив с принцеса Терезе. Само мисълта за това я ужасяваше.

— Не може ли да си имаме собствена къща, Филип. Не искам да е голяма, а да е... наша, на двама ни...

— Не, Юлиане. Ще се нанесем в западното крило на замъка. Майка ми вече обзавежда жилището ни там.

Майка му. Тя явно държеше всичко и всички да са под контрола ѝ. Дори жилището на сина си и снаха си щеше да обзаведе по собствен вкус. Това преля чашата. Юлиане стана. Искаше да влезе в каютата.

Филип я погледна ужасен.

— Внимавай!

Беше твърде късно.

Юлиане не беше забелязала, че капитанът завърташе платното, за да насочи лодката в друга посока. Когато стана, реята я удари по главата. Изведнъж тя загуби равновесие и всичко, което си спомняше след това, беше, че изпита силна болка и падна във водата.

Главата я болеше така, сякаш вътре някой удряше с хиляди чукове.

На сутринта след инцидента беше на крак още преди слънцето да изгрее. Главоболието я беше държало будна почти цяла нощ. След като падна във водата, Филип я извади, върна я незабавно в града и веднага намери лекар. Той установи леко мозъчно сътресение и ѝ предписа няколко дни покой.

Юлиане стана и боса отиде до кухнята, за да си направи кафе, все още само по шортите и тениската, с които беше спала или по-скоро се беше опитала да спи. Тя се стараеше да пази тишина, защото годеникът ѝ все още спеше. Той не беше привърженик на ранното ставане, за разлика от нея. Любимата част от деня на Юлиане беше сутринта с утринните лъчи на слънцето и свежия въздух, който тя вдишваше с удоволствие и наслада.

Тя се замисли за това колко различни бяха двамата с Филип. Той обичаше нощния живот, купоните до зори и пътуванията. На нея ѝ се налагаше постоянно да пътува много често на хиляди километри от дома, все пак работата ѝ беше такава. Винаги когато имаше свободно време, тя предпочиташе да го прекарва в тишината и уединението на дома си, наслаждавайки се на топлите слънчеви лъчи или четейки хубава книга. Дали той щеше да свикне с начина ѝ на живот? Ами семейството му? Беше очевидно, че за него фамилните традиции са определящи. Преди разговора на яхтата Юлиане смяташе, че той ще поеме по свой собствен път и ще създаде свой дом. Явно обаче се беше заблуждавала.

За да бъдат заедно, и на двамата щеше да им се наложи да правят много компромиси.

Още като беше малка, майка ѝ казваше, че съвместният живот на двама души изисква много търпение и жертвоготовност и от двете страни. За да бъде щастлив един брак, и съпругът, и съпругата трябва да положат много усилия.

Замислена, Юлиане взе чашата си с кафе и излезе в градината. Лъчите на утринното слънце се процеждаха през клоните на ябълковото дърво точно пред терасата. Изведнъж се чу лай и едно малко кученце се спусна радостно към нея.

— Атик — учудено извика Юлиане и се наведе, за да погали малката топка козина в краката си. — Какво правиш тук? — попита го

тя и погледна към градината на съседната къща.

Александър беше седнал на терасата, приковал вниманието си в купчината документи на масичката до него. Явно изобщо не беше забелязал отсъствието на Атик.

Юлиане взе кученцето в ръце, а то ѝ благодари, облизвайки китката и изръмжавайки радостно.

Тя се приближи до оградата и почти извика:

— Добро утро.

Александър я погледна учуден.

— А, какво прави Атик при теб? — попита той.

— Бих попитала същото — с усмивка каза тя.

— Явно малкият пакостник е намерил пролука в оградата и се е промъкнал. Моля за извинение, ако те е притеснил.

— Не, няма как да ме притесни, прекалено сладък е.

— Да, той... — Александър се приближи до нея и видя цицината на челото ѝ. — Какво се е случило? — попита той.

— Малък инцидент на яхтата на Филип.

— Боли ли те?

— Да. За пръв път плувам с яхта и не знаех, че трябва да си направиш застраховка „живот“, преди да тръгнеш.

— Филип е трябвало да се погрижи по-добре за теб.

— Не беше виновен той. Аз не внимавах — каза Юлиане и отново погали кученцето. — А ти, малки приятелю — каза му тя, — свикна ли вече с новия си стопанин?

— Той си живее по-добре от мен — каза принцът. — Не му се налага да става рано и да работи до късно. Излежава си се до когато иска, а после само яде и се разхожда.

Юлиане кимна и в същия момент усети пронизваща болка в главата. Лицето ѝ се изкриви от неприятното усещане.

— Имаш ли лекарства срещу главоболие? — загрижено я попита Александър.

— Май не. Мисля, че изпих последните снощи.

— Аз трябва да имам тук някъде. Изчакай малко — каза той и влезе в къщата. Малко по-късно се върна с няколко блистера с таблетки. — Ето, вземи. Помагат и щадят стомаха.

— Благодаря — каза Юлиане, остави кученцето на земята и изпи таблетките, преглъщайки ги с малко кафе.

— Изглеждаш тъжна. Случило ли се е нещо?

— Ами... вчера с Филип се скарахме. Той не иска да работя след сватбата.

— А ти какво искаш?

— Не мога да си представя, че ще стоя без работа. След няколко години, когато имаме деца, може би. Но сега искам да се занимавам с нещо. Не мога просто да си седя вкъщи.

— Ами тогава продължи да работиш. Недей да напускаш само за да се харесаш на родителите ми или на Филип.

— Но брачният живот е свързан с много компромиси. Дали това не е един от тези, които трябва да направя?

— Компромисите са друго нещо. Ще бъде грешка да напуснеш само защото някой друг го иска. Брат ми се е влюбил в теб на работното ти място като стюардеса. Не се отказвай от работата си. Това е по-добре и за двама ви, макар Филип все още да не го осъзнава.

Юлиане го погледна замислено.

— Смяташ ли, че с Филип си подхождаме? Защото майка ви по всякакъв начин се опитва да ми покаже, че не съм за него.

— Не мога да ти отговоря. Вие двамата трябва да прецените дали сте един за друг — отвърна той и я погледна. — Между вас с майка ми не върви добре, а?

— Никак.

— Защо не й предложиш да вземеш участие в модното й ревю. Това може да разчупи леда помежду ви.

— Модно ревю?

— Майка ми го организира. Тоалетите ще се продават с благотворителна цел за построяване на санаториум за деца. Много дизайнери са потвърдили участието си.

— Но как бих могла да участвам. Аз не съм модел.

— И какво от това? Ти изглеждаш чудесно, останалото ще дойде от само себе си, а и дотогава цицината ти ще е изчезнала. По този начин ще покажеш на майка ми, че оценяваш това, което тя прави, и ще спечелиш благоразположението й.

— Звучи добре. Може наистина да го направя... — изведнъж тя осъзна, че не знаеше как да продължи изречението си.

Погледът му я караше да се изчервява и да изпитва някаква необяснима топлина, обливаща цялото й тяло. Тя го погледна и се

запита защо чак сега осъзнаваше колко широки са раменете му и колко волева е брадичката му. Той се усмихна, протегна ръка към нея и отместа един кичур от челото ѝ.

— Юлиане... — започна той, загледа се в годежния ѝ пръстен и свали ръката си. — Трябва да ти кажа нещо... Налага се да замина за Париж за известно време.

— За Париж? Какво ще правиш там?

— Купих един вестник — ежедневник, който е почти пред фалит. Трябва да отида там и лично да се уверя, че отново ще го върнем към живот.

— И трябва да останеш там за дълго, така ли?

— Да, налага се. Няма как. Ако искаш нещо да се свърши, свърши си го сам. Проектът е много важен за мен. Не мога да си позволя неуспех.

— Кога заминаваш?

— Утре, най-късно в другиден.

— Толкова скоро? — попита Юлиане. Странно. След като чу за заминаването му, тя усети, че той ще ѝ липсва. — Но за сватбата ще си дойдеш, нали?

— Ще опитам — каза той и сложи ръце в джобовете си. — Може ли да оставя Атик при теб? В Париж няма да мога да се грижа за него, а и не искам да го откъсвам от дома, с който тъкмо е свикнал.

— И моята професия е такава, че трудно бих могла да се грижа за него. Не може ли да го оставиш при родителите си?

— Невъзможно. Майка ми е алергична към кучета.

— И към бъдещи снахи — с тъжна усмивка добави Юлиане. — Добре, ще се грижа за него.

— Благодаря — каза той и се обърна, за да се върне обратно на терасата си. На Юлиане ѝ се стори, че нямаше търпение да замине.

— Моля закопчайте колана си. След малко излитаме — каза Юлиане и посочи светещия знак над пилотската кабина.

— О, съжалявам, забравила съм — отвърна белокосата жена, седяща на мястото до прозореца, и бързо закопча колана си. — Това е първият полет в живота ми — каза тя.

— Чудесно. Тогава се настанете удобно и му се насладете. След час пристигаме в Дъблин.

— Нямам търпение. Винаги съм мечтала да посетя Ирландия.

— Мога ли да ви предложа нещо за пиене? Чаша шампанско, може би?

— Не, благодаря. Няма нужда — отвърна дамата, облегна се и погледна през прозореца.

Юлиане мина покрай всички седалки и се увери, че пътниците са поставили коланите си. След това отиде на мястото си до своята колежка, седна и закопча своя колан. След няколко минути самолетът се издигна.

— Колко хубаво, че Филип ти е задал най-важния въпрос — радостно каза Лили. — За пръв път в живота си ще съм шаферка, и то на сватбата на принц! Няма да мога да заспя дни преди сватбата от възбуждане, знам си.

— Звучиш по-развълнувано от мен.

— Така си е. Радвам се, че поне ти намери мъжа на живота си, и то истински принц. Ако моят продължава да не се появява, най-накрая ще отида в манастир.

— Принцовете са най-обикновени хора като нас — каза Юлиане. — Не е важна титлата, а човекът.

— Да, да, казваш го само защото твоят съпруг ще е принц, а ти принцеса. Лесно ти е на теб. Кога ще е сватбата?

— През декември.

— Ще се ожените през зимата?

— Да. Ще е още по-романтично, ако на сватбата вали сняг.

— Ами не знам. Със сигурност ще е много студено — каза Лили и повдигна вежди. — Защо не се ожените през пролетта? Тогава ще е топло и приятно и няма да се налага да си носиш пуловер, който да облечеш над булчинската рокля, за да не умреш от студ.

— Не ни се чака толкова дълго.

— Не ви се чака? Кажете си направо — трябва да се оженим възможно най-скоро.

— Не, наистина, ние искаме да се оженим колкото се може по-бързо, защото се обичаме, а не защото трябва.

— Ах ти, щастливке. Намерила си принца си на бял кон. Искрено се радвам за теб.

— Ами конят май не е точно бял...

— Майка му отказва да те приеме толкова лесно в семейството, нали? Трябва да се постарая да я спечелиш на своя страна. Всяка жена, която се е опитала да застане между мъжа си и майка му, е загубила.

— Ще участвам в модно ревю с благотворителна цел.

— Ти като модел? Та това е прекрасно! Може самият Карл Лагерфелд да те забележи и после — днес на подиума в Париж, утре в Ню Йорк...

— Да бе, как не — скептично отвърна Юлиане. — Тръпки ме побиват само при мисълта за това ревю. Александър обаче смята, че е добра идея.

— Бъдещият ти девер? Какво ще кажеш, дали съм подходяща за него? — замечтано се усмихна Лили.

— Съмнявам се. Той е наследник на титлата на рода, по-големият син в семейството и като такъв трябва да се ожени за жена, отговаряща на ранга му. И двете не сме подходящи за това.

— Колко жалко. Ами значи на сватбата ще се оглеждам за някой друг подходящ за мен...

Двете приятелки прекъснаха разговора си, тъй като самолетът достигна височината, на която щеше да лети през целия път до Ирландия, и стюардесите трябваше да се заемат със задълженията си. Те предлагаха напитки на пътниците, постаряха се да успокоят тези, които се страхуваха от летене и обясниха къде се намират слушалките за звука на предаването, което вече беше започнало на мониторите.

— Вие ли сте госпожица Фон Валдек? — най-неочаквано попита един от пътниците. Той беше слаб мъж на около 30 години, който беше сложил лаптоп на масичката пред себе си.

— Да, аз съм. Мога ли да ви помогна?

— Да, всъщност можете. Аз съм Томас Рот от вестник „Всеки ден“. Бих искал да взема интервю от вас.

— В момента съм на работа, господине.

— Няма да отнема много от времето ви, обещавам. Все пак вие скоро ще се омъжите за Филип фон Дорнберг. Една стюардеса, която е срещнала своя принц и ще прекара живота си в замъка му. Читателите ни се интересуват от такива теми. Те биха били радостни да узнаят как се чувствате и какви очаквания имате към брака си. Бихте ли ми споделили нещо по тези въпроси?

— Очакванията ми едва ли са по-различни от тези на всяка друга бъдеща булка. Съжалявам, не мога да ви кажа нищо повече. Трябва да се връщам на работа.

— Можем да го направим и след като кацнем. Няма да отнеме повече от час, обещавам ви.

— Съжалявам, не мога — отговори Юлиане. Само мисълта за реакцията на принцесата при вида на интервю с нея в пресата я караше да изтръпва.

— Така или иначе аз ще напиша статия за сватбата ви със или без интервю с вас. Ако вие не ми кажете нищо, ще бъда принуден да изсмуча историята от пръстите си. Как бихте предпочели?

— Опитвате се да ме изнудвате ли, господине?

— Напротив. Просто ви обяснявам за свободата на словото.

— Чудесно. Пишете каквото искате. Ако обаче в статията ви има неистини за мен или Филип, аз ще се оплача от вас на най-високо ниво.

Журналистът повдигна рамене.

— Съжалявам, ако съм бил малко по-настоятелен от необходимото. Но аз наистина искам да разбера повече за сватбата ви — планирате ли да имате деца, къде смятате да живеете? А как гледа Бен Роте на сватбата ви с принца?

— Бен? — Юлиане усети как не ѝ стига въздух. Откъде знаеше този репортер за неща от миналото ѝ? С Бен се бяха разделили преди повече от две години. Той трябваше да замине по служба в Ангола за дълго и връзката им просто не издържа.

— А за това тук какво ще кажете, госпожице Фон Валдек? — попита журналистът и извади един вестник от чантата до себе си.

— За кое? — попита Юлиане и в следващия момент видя заглавната страница. На нея имаше голяма снимка на Филип, хванал за ръката една оскъдно облечена блондинка.

— Какво... откога е това?

— Вестникът е от преди три дни.

— От преди три дни — механично повтори Юлиане. В този момент ѝ се искаше да потъне в земята от срам и ярост. Преди три дни Филип ѝ беше казал, че се налага да отсъства по работа. Полуголата блондинка, с която се държаха за ръце на плажа, изглежда беше Фелиситас — „съкровището“, която уж трябваше да му е бизнес партньор.

Юлиане се опита да запази самообладание и да не покаже слабост пред журналиста.

— Това е негова позната, нищо особено — каза тя. — Извинете, но трябва да се връщам на работа.

С последни усилия тя успя да стигне до завесата, която отделяше местата на стюардесите от пасажерите. Юлиане я дръпна и почти веднага тихо заплака.

— Хайде, дами, темпо, темпо, темпо! Нямаме цяла вечер на разположение! — извика Пиер Шевалие и плесна с ръце, за да накара момичетата в съблекалнята да побързат.

Французинът беше толкова тежко гримиран, че не можеше да се познае какво се крие зад всички пластове фон дьо тен, руж, грим и сенки. Тъмната му коса беше разрошена, а дрехите му бяха изцяло в черно. Юлиане го беше помислила за някой от дизайнерите, но се оказа, че е брат на една от манекенките и Терезе го беше наела, за да организира събитието.

Освен Юлиане в помещението бяха още девет млади жени, които се обличаха и гримираха за предстоящото ревю.

— Ох, косата ми е ужасна. Приличам на вещица — извика една от тях.

— Проклетият цип пак заяде! — чу се нервният глас на друга от участничките.

— Нищо чудно, облякла си роклята на обратно!

— Някой да е виждал червилото ми?

— Не, да не си седнала на него?

— О, боже, права си!

Навсякъде цареше вълнение и трескава подготовка за предстоящото ревю. Юлиане имаше чувството, че стомахът ѝ ще се пръсне от болка и напрежение. Притеснена, тя още веднъж се огледа в осветеното огледало. Първият тоалет, който щеше да представи, беше лятна рокля на цветя с гол корем. Тя беше на някакъв арабски дизайнер. Всичките му модели струваха хиляди.

Юлиане си помисли, че за такива тоалети на човек му трябва не гардероб, а сейф. Тя много внимаваше как се движи и откъде минава, за да не скъса или изцапа роклята за хиляди евро. Искаше ѝ се тази вечер да приключи колкото се може по-бързо.

Юлиане погледна през прозореца. Принцеса Терезе не беше жалила усилия и средства. В парка на замъка беше издигнат ориенталски замък с много украшения, цветя и позлатени статуи. Подиумът вече беше подготвен и местата около него — готови да бъдат заети от многобройните гости. Музикален квартет свиреше произведения, които много напомняха за „1001 нощ“.

В Дорнберг бяха дошли над 300 гости от страната и чужбина. Юлиане въздъхна тихо. Ако се спънеше на подиума, щеше да се

изложи пред целия този хайлайф.

— Още пет минути — извика Пиер, нервно обикаляйки из гримьорните и съблекалните.

— Искаш ли една глътка?

Юлиане се обърна и видя красива русокоса жена, облечена в дизайнерска кожена рокля, да ѝ предлага шишенце с алкохол.

— Какво е това?

— Вода за успокоение — намигна ѝ непознатата жена.

— Не, благодаря. Трябва да съм напълно трезва.

— Както искаш. Ще има повече за мен — отвърна тя и отпи голяма глътка. — Ти защо си тук? Аз участвам, защото баща ми ме накара. Кръсках от университета и ме хвана.

— Аз не... — Юлиане се замисли. — Бъдещата ми свекърва ме мрази.

— Аха, разбирам. Тази вечер искаш да я спечелиш на своя страна — каза непознатото момиче и отпи още една голяма глътка. — Между другото, аз съм Бети.

— Приятно ми е, Юлиане — отвърна младата баронеса и нервно оправи шнолата, която придържаше косата ѝ.

— Изглеждаш приказно — като излязла от картина на най-талантливия художник — чу глас зад себе си Юлиане.

— Филип!

Сърцето на Юлиане заби учестено. Тя знаеше, че тази среща беше неизбежна и много се страхуваше от нея. Откакто беше видяла снимката на блондинката и годеника си във вестника, Юлиане нямаше и миг покой. Повтаряше си, че това не означава нищо, но съмненията не спираха да я раздират.

Принцът беше облечен в елегантен тъмен костюм, а косата му беше сресана назад. Беше като излязъл от холивудски филм.

— Тази рокля е божествена! Ти си божествена! Трябва да те заключа някъде, за да не те гледат други хора. Искам те само за мен — каза той.

— О, Филип...

— Изглеждаш зашеметяващо, не се шегувам — каза Филип и я целуна по бузата. — Успех!

— Благодаря — отговори Юлиане и погледна надолу.

— Какво ти е? Изглеждаш много напрегната. Да не те е обхванала сценична треска?

— И това... но... — тя се поколеба, но събра сили и попита: — Коя е жената, с която сте били на плажа?

— Коя жена? А... Фелиситас. Тя е само стара прия... позната. Срецнахме се случайно и си спомнихме старите времена.

— Видях снимката ви във вестника. Изглеждате много щастливи заедно.

— Познаваме се от много време.

— Срещаш ли се с нея?

— Не, съвсем случайно се видяхме. Точно сега ли искаш да говорим за това? Според мен тук не е нито мястото нито времето. По-късно ще ти обясня всичко — каза той, след което се обърна и излезе.

Всички погледи в този момент бяха вперени в Юлиане. Някои я гледаха със съжаление, други с безразличие. Тя усети, че бузите ѝ горят. Искаше ѝ се да може да потъне в земята.

— Какво ти е? — чу тя гласа на Пиер. — Да не спиш? Ставай, ставай, време е!

Юлиане стана и отиде при другите момичета, нареждайки се до тях, както бяха репетирали предишната вечер. Принцесата поздрави гостите с реч, след което започна ревюто.

Във феерия от светлини моделите показаха на присъстващите прекрасни тоалети от коприна, шифон, кадифе и кожа. Посетителите започнаха да пишат чекове с много нули. Само един от тях реши, че гардеробът на жена му е вече достатъчно пълен, и е безпредметно да ѝ купува още рокли.

След като представеха един тоалет, моделите трябваше да се преоблекат за не повече от пет минути, защото идваше ред на следващата колекция. Юлиане беше като в транс. Снимката на годеника ѝ и красивата блондинка не излизаше от съзнанието ѝ. Тя обаче намери сили, усмихна се и излезе на подиума. Никой от гостите не разбра, че в този момент ѝ се искаше да заплаче.

Лятната нощ беше прекрасна. Всички известни дизайнери присъстваха и участваха на ревюто. Никой от тях не искаше да пропусне златната възможност да си направи реклама пред толкова подобрена публика, а и да допринесе за благородната кауза.

Юлиане осъзна колко много ѝ липсваше Александър. В момента повече от всичко ѝ се искаше да може да поговори с него. С разума и хладния си ум той щеше да ѝ помогне да сложи чувствата си в ред и да ѝ даде насока как да действа занапред. Но него го нямаше.

Последният тоалет, който Юлиане трябваше да представи, беше вечерна рокля от синя коприна с гол гръб. Тъкмо се беше облякла, когато момичето на съседния стол простена.

— Лошо ми е. Не мога да изляза на подиума.

Беше Бети. Тя носеше булчинската рокля, която трябваше да бъде гвоздеят на вечерта — бяла мечта от шифон, коприна и дантела.

— Какво говориш, мон шери? — извика Пиер. — Ти трябва да представиш роклята. Твой ред е. Ставай!

— Не мога — отвърна Бети. — Всичко се върти...

— Не искам да чувам! Трябва да излезеш! Веднага!

— Ще ти помогна — каза Юлиане и стана от стола си. Тя подаде ръка на Бети, за да се изправи, и ѝ каза: — Ще съм ти шаферка. Давай, заедно ще се справим.

— Мислиш ли? Ах това проклето уиски...

— Горе главата. Всичко ще е наред — каза Юлиане и повдигна брадичката ѝ. Бети беше откровено пияна, но никой от публиката не забеляза това главно благодарение на помощта на Юлиане.

Шоуто свърши и гостите изпратиха моделите с бурни аплодисменти.

Мислите на Юлиане отново бяха само в снимката на Филип във вестника и предстоящата им сватба. Тя щеше да се омъжи за него, а не беше сигурна дали може да му има доверие. Ако не можеше да вярва на бъдещия си съпруг, на кого тогава да вярва?

В далечината тя чу гласа на Пиер, който благодари на всички за чудесното представяне. Юлиане стана, излезе и отиде в отдалечена част на парка близо до скалите и морето.

От очите ѝ потекоха сълзи. Тя седна на една пейка и зариде.

След като се успокои, Юлиане се замисли за всичко, случило се през последните няколко седмици. Нищо не ставаше така, както беше мечтала. Можеше ли изобщо един брак да бъде такъв, какъвто тя искаше? А дали не очакваше твърде много?

Унесена в тези си мисли, тя загуби представа за времето.

Изведнъж в далечината се чува гласове.

— Пожар! Пожар! Боже господи, гори!

Пожарът беше избухнал близо до южната врата на замъка. Пламъци и дим се издигаха в небето, осветявайки лятната нощ. Гореше кола — едно снежнобяло кабрио. Гостите стояха на дистанция от него, а служителите в замъка се опитваха да изгасят огъня с наличните пожарогасители.

Юлиане наблюдаваше случващото се отдалеч. Тя се запита как ли е възникнал пожарът. Може би някой беше подпалил седалката на колата с цигара.

Нямаше пострадали хора и пожарът беше загасен сравнително бързо.

Погледът на Юлиане спря върху един микробус, паркиран наблизко. За момент ѝ се стори, че видя някой да се движи на мястото на шофьора.

Наоколо обаче беше съвсем тъмно и Юлиане реши, че ѝ се е привидяло. Тя тръгна обратно към замъка. Искаше ѝ се да се прибере у дома. Родителите ѝ бяха сред гостите, с малко късмет можеше да си тръгне с тях.

Юлиане реши първо да се преоблече, за да не си помисли принцесата, че е решила да открадне роклята от ревюто. Младата баронеса въздъхна и тръгна към помещението, в което се преобличаха моделите.

Вратата беше леко открената. Юлиане я отвори докрай и онемя. Помещението беше празно. Вътре беше само една от домашните помощници, която помагаше на моделите. Тя лежеше до една от тоалетките, а по главата ѝ се стичаше струйка кръв.

— Мария! — извика Юлиане и се наведе над момичето, разтърсвайки раменете му. То само простена, без да дойде в съзнание.

Юлиане се огледа. Какво се беше случило тук? Имаше нещо нередно и след секунди се досети какво. Всички рокли бяха изчезнали. Бяха ги ограбили!

Мария трябваше да опакова роклите след представлението и да ги приготви за купувачите им. Някой я беше ударил и беше откраднал роклите.

Юлиане изтича от замъка в парка. Повечето от гостите все още бяха около мястото на пожара. Огънят вече беше потушен, но гостите все още дискутираха причината за него.

Юлиане веднага се досети, че пожарът е бил запален от крадците, за да отклонят вниманието на присъстващите. Подобно съвпадение не беше случайно. Крадците са действали, докато гостите са били около запалената кола. Всичко е било планирано.

— Има ли тук лекар? — извика Юлиане. — Има ли лекар?

— Да, аз съм лекар — отговори мъж с посивяла коса, облечен в черен костюм. — Кардиолог съм. Мога ли да ви помогна?

— Не на мен. На една от домашните помощници. Някой я е ударил силно по главата. В безсъзнание е!

— Не може да е истина — каза принцеса Терезе, която стоеше зад Юлиане. — Това е някаква лоша шега, нали?

— Искане ми се да беше, но не е. Някой е ударил Мария по главата и е откраднал роклите.

— Роклите... — принцесата пребледня. — Искане да кажеш, че са... изчезнали?

— Да. Трябва да се обадим в полицията, но преди всичко Мария има нужда от помощ — каза Юлиане, след което заедно с доктора тръгна към замъка, за да помогнат на момичето.

Вечерта беше се развила по най-неочакван начин. Роклите ги нямаше и се наложи гостите да си тръгнат без новите си покупки. След кражбата веднага се появило множество спекулации, но едно беше сигурно — никой не знаеше какво точно се беше случило, а роклите за десетки хиляди евро бяха безследно и безвъзвратно изчезнали.

— Как са успели крадците да влязат в замъка, без да бъдат забелязани? — учуди се Юлиане.

— Най-вероятно през задната врата — отвърна Филип. — Тя се пази само от един пазач, който със сигурност е отишъл да помогне при гасенето на пожара. Радвам се, че не си ги срещнала, когато си влязла.

— Да, сигурно си прав — ужасена каза Юлиане.

— Добре ли си? Изглеждаш много уплашена. Ела, ще те закарам вкъщи.

— Не мога, трябва да дам показания пред полицията.

— Видяла си крадците? — учудено попита принцът.

— Не, но открих Мария, която лежеше в безсъзнание.

— Милото ми, сигурно много си се уплашила.

— Вечерта се превърна в пълен провал.

— Права си — отвърна Филип. — Виж, извинявай, че не ти обясних повече за Фелиситас. С нея сме само приятели и нищо повече. В миналото излизахме заедно, но това беше много отдавна.

— Наистина ли?

Той кимна.

— Моля те, не я наричай повече „съкровище“.

— Но аз винаги съм я наричал така — остро отвърна той. — Моля те, не започвай да ми нареждаш как или с кого трябва да говоря.

— Извинявай, нямах това предвид — каза Юлиане и прехапа устни. Искаше да се прибере у дома и да забрави ужасната вечер колкото се може по-бързо.

Два дни по-късно Юлиане се събуди от пронизващ звук.

Точно тази сутрин ли трябваше да звънне телефонът? Днес ѝ беше единственият шанс да поспи. Беше се върнала от полет от Москва в два през нощта, а предишните дни почти не беше мигнала.

Младата баронеса реши да не става от леглото веднага, надявайки се, че проклетото нещо ще спре да звъни. То обаче продължаваше.

Юлиане вдигна слушалката, колкото и да не ѝ се искаше.

— Ало?

— Миличка, ела си веднага у дома — чу се гласът на майка ѝ от другата страна на линията. — Случи се нещо ужасно.

— Мамо? — Юлиане се почувства като обляна с ледена вода. Вече беше по-будна от всякога. — Какво се е случило?

— Баща ти... — майка ѝ прекъсна изречението си, защото заплака. Отне ѝ няколко секунди, за да дойде отново на себе си и да продължи. — Арестуваха го.

— Какво?

— Не знам какво се е случило. Полицаяте дойдоха и го отведоха.

— Но защо?

— Твърдят, че е замесен в обира в замъка.

— Какво? Но това е абсурдно! Татко не би могъл да различи чувал за картофи от рокля на „Армани“, дори животът му да зависи от това. Що за глупости?

— Ужасно е. Не знам какво да правя... просто не знам...

— Идвам веднага. Трябва да намерим адвокат. Станала е някаква ужасна грешка, убедена съм.

Юлиане скочи от леглото, облече първите ѝ попаднали в гардероба дрехи и след няколко минути вече беше в колата на път за къщи.

Първото, което Юлиане видя, след като пристигна, беше майка ѝ, която седеше на стълбите пред входната врата със зачервени очи. В скута ѝ лежеше мобилният ѝ телефон.

— Мамо, откага седиш тук? — ужасена попита Юлиане и седна до нея.

— Откакто отведоха баща ти.

— О, мамо, сигурна съм, че всичко ще се изясни много скоро. В какво са го обвинили?

— В съучастие в кражбата на роклите от замъка Дорнберг.

— Но това е абсурдно! Как са обвинили точно него? Защо...?

— Намерили са някои от роклите в бутик в Холандия. Собственикът на магазина е казал на полицаите името на човека, от когото ги е купил.

— И това е било името на татко, така ли? — невярващо попита Юлиане. — Но защо му е да го прави? Не разбирам...

— И аз не разбирам... Нищо не разбирам, милото ми дете — каза майка ѝ и отново се разплака.

— Татко никога не би... искам да кажа, при все че имате финансови проблеми...

— Моля те, дори не споменавай за това, Юлиане! — през сълзи каза майка ѝ. — Къщата поглъща огромни суми и баща ти не е издавал книга от дълго време, но доходите му като преподавател в университета ни стигат. Той никога не би откраднал, каквото и да се случи. Познаваш го.

— Знам. Само едно не разбирам — откъде човекът в магазина е знаел името на татко?

— Нямам никаква представа, детето ми. Знам обаче едно — ако нещата не се изяснят в най-скоро време, ще загубим всичко. Ако невинността му не се докаже, от университета със сигурност ще го освободят. А и кой ще иска да купи книгите на крадец?

— Имат ли доказателства срещу него? Искам да кажа — освен показанията на собственика на бутика...

— Нямам никаква представа. Полицаите казаха, че ще разпитат и теб. Те казаха, че след края на модното ревю ти си отишла някъде и никой не те е виждал до момента, в който не се е разкрила кражбата.

— Просто исках да съм сама — каза Юлиане и се сети за годеника си. Сърцето ѝ заби учестено. Всичко това беше като някакъв ужасен сън, от който за съжаление обаче нямаше как да се събуди.

Пред къщата спря кола и от нея излезе Филип.

— Юлиане? Баронесо? — погледна ги отчуждено той. — Какво правите навън?

— Говорехме си — опита се да се усмихне старата баронеса. — Ще ви оставя насаме, за да си поговорите на спокойствие — каза тя, стана и влезе в къщата.

Юлиане изпита неописуема болка, гледайки майка си. Не помнеше да я беше виждала толкова тъжна и отчаяна никога досега.

— Чух какво се е случило — започна Филип.

— Благодаря ти, че дойде толкова бързо — каза тя и се опита да го прегърне. Той обаче се отдръпна и скръсти ръце пред гърдите си.

— Кажи ми, моля те, основателни ли са обвиненията срещу баща ти?

— Разбира се, че не. Баща ми никога не би откраднал дори игла!

— Но за да го арестуват, със сигурност са имали доказателства срещу него. Не биха го задържали просто така. Не знам какво да мисля, Юлиане, наистина не знам...

— Аз също, мили, аз също...

— В замъка дойдоха полицаи и зададоха куп въпроси. Най-вече за баща ти и теб. Майка ми никак не е очарована от това, че семейството ни ще се сроди с крадци.

— Баща ми не е крадец!

— Полицията е на друго мнение. Майка ми също. Не иска да бъде забърквана тя или семейството ѝ в скандали и аз я подкрепям. А слуховете се разпространяват бързо. Само тази сутрин загубих трима клиенти. Те ще ползват услугите на друга агенция, макар че работим за тях от години.

— Наистина съжалявам.

— Юлиане... — Филип се поколеба как да продължи и затаи дъх. — Мисля, че и за двама ни е по-добре да се откажем от сватбата.

— Какво? — смаяно го погледна тя.

— Не мога да се ожена за дъщерята на измамник. Моля те да ме разбереш правилно.

— Но обвиненията са безпочвени. Татко не е престъпник!

— Баща ти е уличен. Собственикът на магазина го е издал. Заради него семейството ми преживява едни от най-трудните времена в столетната си история. Всичките ни познати и приятели ни отбягват, а построяването на санаториума е провалено.

— Това е ужасно, но баща ми няма нищо общо!

— Полицията е на друго мнение. Дори да не докажат вината му, нещата вече са необратими. Надявам се разбираш, че при така създадите се обстоятелства не можем да се оженим.

— Искаш да отложим сватбата, така ли?

— Не. Искам да я отменим.

— Кккаккво? — Юлиане усети как в гърлото ѝ засяда огромна буца. — Филип!

— Не ми оставихте друг избор. Аз трябва да се дистанцирам от вас и извършеното от семейството ти престъпление. Трябва да разбереш, че името на семейството ми, както и бизнесът ми са заложи на карта.

— А любовта ни? Общото ни бъдеще? Само за себе си ли мислиш?

— Съжалявам да ти го кажа, но с теб явно не си подхождаме, Юлиане. Прекарахме добре, но това явно е всичко, а то не е достатъчно за сватба. Ти искаш да ме промениш, аз теб — също... няма как да имаме общо бъдеще при това положение. Съжалявам много.

— Така ли било? — Юлиане го погледна невярващо.

Тя не можеше да познае човека срещу себе си. Той ѝ изглеждаше чужд и напълно непознат. Как можеше да ѝ говори толкова студено и враждебно точно сега, когато тя имаше най-голяма нужда от него.

Следващите няколко дни бяха едни от най-ужасните в живота на Юлиане. Всички вестници пишеха за разследването срещу баща ѝ. Макар да нямаше неопровержими доказателства и все още разследването да беше в начален стадий, медиите бяха убедени, че той е крадецът. В едно заглавие дори го бяха нарекли „баронът крадец“.

Медиите не даваха покой и на Юлиане. Разваленият годеж за тях беше достатъчно доказателство за вината на баща ѝ. Някои дори директно я подозираха и обвиняваха в съучастие. Полицията нямаше никакви улики, но въпреки това тя все още беше сред заподозрените.

Филип се беше отдръпнал изцяло от нея. Не само че не ѝ се обаждаше, но при нейните опити да се свърже с него винаги попадеше на икономата, който по нареждане на работодателя си отказваше да я свърже с него.

Юлиане все по-често мислеше дали майка му не стои зад всичко това. Тя не одобряваше годежа им и по всякакъв начин се беше постарала да ѝ го покаже. Това обаче бяха само подозрения, а тъжната истина беше, че Филип буквално не искаше да чуе повече за доскорошната си годеница.

С Атик в ръце Юлиане излезе в градината на къщата на кръстницата си и взе сутрешния вестник от пощенската кутия. Тя си беше взела отпуск, защото случилото се в последните дни ѝ беше дошло в повече и тя почти беше загубила почва под краката си. Освен това Юлиане искаше да проведе собствено разследване и да разбере как роклите са се озовали в бутика в Холандия. Тя беше решена да не се отказва, докато не открие истината и не оневини баща си.

Юлиане тръгна обратно към къщата и изведнъж видя вътре силует. Само това липсваше. Крадец?

Младата баронеса загуби ума и дума. Тя уплашено влезе и едва успя да промълви:

— К-кой е тук...

— Каква свинщина — чу познат глас. Беше Лили. — Къщата ти е в бяло? — учуди се тя. — Трябва да я пребоядисаш. Прилича на болница. Болница на края на града — усмихна се червенокосата чаровница.

— Д-да, но... — Юлиане все още не можеше да се отърси от уплахата.

— Не се тревожи — опита се да я успокои Лили. — Всички, които пишат, че сте виновни за кражбата, със сигурност не ви познават. Глупаци, търсеци само сензации! Никой, който дори бегло познава теб или баща ти, не би си и помислил, че сте способни на такова нещо.

— Мислиш ли?

— Убедена съм — отвърна Лили и вдигна торбата с покупки, която носеше. — Ела. Първо ще ти направя една хубава закуска и след това ще поговорим за случилото се. Изглеждаш така, все едно не си яла от седмици.

— Не съм гладна.

— Ще огладнееш веднага щом видиш всепризнатия ми омлет с шунка, сирене и гъби в чинията си — намигна ѝ Лили и отиде в кухнята. Тя бързо намери къде са тиганите, включи печката, извади яйца от хладилника и подреди масата.

Малко по-късно сервира на Юлиане хрупкав бекон, ухаещ омлет и чаша горещо прясно сварено кафе.

— Щях да дойда много по-рано, но шефът ми беше направил ужасен график — каза Лили, след като седнаха на масата. — През последните няколко дни буквално не съм слизала от самолетите. Какво ново? Обади ли се Филип? Осъзнал ли е грешката си?

— Не — отвърна тихо Юлиане. — Явно е решил, че вече не означавам нищо за него. Всичките ни планове за семейство, деца и общо бъдеще отидоха на боклука.

— Опитай се да погледнеш нещата от неговата страна. Всичко това се отразява много зле на него и семейството му. А и това, че баща ти беше замесен, като че ли е добре дошло за него и майка му, особено за майка му.

— Искаш да кажеш, че според теб той всъщност не е искал да се оженим, така ли?

— Много е възможно. Малко преди сватбата много млади двойки изпадат в паника и се отказват от плановете си. Ако той не е достатъчно силен, за да те подкрепи в този момент, значи не те заслужава и не е за теб. Повярвай ми, така е по-добре.

— Въпреки това се чувствам ужасно.

— Знам, че не е лесно, но ти заслужаваш някой, който да те подкрепя и да не те изоставя при първата трудност.

— Но аз бях сигурна, че Филип е мъжът на живота ми... — Юлиане не успя да сдържи сълзите, които рукнаха от очите ѝ. Тя беше плакала за него с часове снощи. Явно това беше краят. Не можеше да остави да бъде унижавана!

— Рано или късно той ще се вразуми и ще поиска да се върне при теб. Ти обаче трябва добре да помислиш дали искаш да си с него повече. Ако питаш мен, бягай далеч от този мъж. Той не те заслужава!

Юлиане хапна малко от омлета и изпи кафето си на няколко глътки.

— Искам да разбера кой и защо е организиран обира — решително каза тя, след като се успокои.

— Имаш нещо предвид ли?

— Не. Разговарях с пазачите на замъка, но те не са видели никого, освен гостите в градината на замъка или около нея. Почти сигурно е, че извършителят е някой от поканените. Смятам да разпитам в магазини за такива дрехи, за да разбера кой може да ги е взел и къде би могъл да ги пласира. Може и да попадна на някоя от крадените рокли и продавачът да ми каже откъде я има.

— Полицията вече не е ли направила точно това? Не са ли достигнали до баща ти точно по този начин?

— Да, но човекът в Холандия е излъгал. Сигурна съм.

— Да, но как да го докажем? — замислено я погледна Лили. — Я чакай малко... на кого е подпаленото кабрио?

— Нямам идея. Важно ли е?

— Може би. Ако аз бях на мястото на крадеца и трябваше да подпаля кола, щях да избира колата на някого, когото не харесвам. Ако разбереш чия е била колата, това би могло да се окаже полезна отправна точка. Може пък да ни отведе до извършителя.

— Всъщност идеята наистина е добра — обнадеждено каза Юлиане. — Само се надявам да ни съдействат и да ни кажат на кого е колата. Аз вече не съм никак обичана в Дорнберг.

— Не се притеснявай за това сега. Искаш ли да пътуваме до там заедно? Имам няколко свободни дни. С удоволствие ще ти помогна. А и не искам да те оставям сама точно сега.

— Няма да спра, докато не докажа невинността на баща си!

— Това трябва да отиде в печатницата. Моля, погрижете се, Мария — каза Александър фон Дорнберг и подаде на секретарката си папка с договори. — Жан Баптист предаде ли вече репортажа от пътуването си?

— За съжаление все още не.

— Обадете му се и го накарайте да го изпрати възможно най-скоро. Нужен ни е за съботния брой.

— Разбира се — каза секретарката и вдигна телефона.

Александър се върна в кабинета си и седна зад махагоновото бюро.

Офисът му се помещаваше в сградата на стара фабрика, която беше затворена преди години. След банкрута ѝ в сградата се беше нанесъл новозакупеният от Александър вестник. Старата фабрика се намиреше в един от най-лошите квартали на Париж. Откакто Александър беше дошъл, имаше два опита за обир, в резултат на което се наложи охраната на сградата да бъде удвоена. Александър вече се беше захванал с търсене на офис в по-добра част на града, но засега не намираше нищо подходящо.

През няколко седмици, прекарани в Париж, той беше свършил огромно количество работа. По време на следването си беше прекарал около година във Франция и знаеше езика добре, което му беше от голяма полза сега. Само до преди няколко седмици вестникът беше пред банкрут, а сега се беше превърнал отново в един от най-четените ежедневници в страната.

Принц Александър беше взел на работа едни от най-скъпо платените парижки журналисти. Един от основните му принципи в бизнеса беше, че за да спечелиш пари, първо трябва да инвестираш. Той беше подобрил организацията на вестника и беше увеличил приходите от продажби и реклами. Всичко това обаче му костваше работа по над 16 часа на ден.

Секретарката му почука и влезе с прясно сварено силно кафе. Тя вече беше научила навиците на шефа си и дори не го беше попитала дали иска чаша от ободрителната напитка.

Мария имаше три деца, за които се грижеше сама след смъртта на съпруга си. Тя беше изключително благодарна на Александър, че възроди вестника, благодарение на което тя запази работното си място.

Тя остави чашата на бюрото му и излезе.

Александър тъкмо се канеше да напише няколко важни имейла, които отлагаше вече няколко дни, когато на вратата се почука и в кабинета му влезе висок слаб мъж с очила, носещ няколко вестника.

— Ето материала, шефе — каза той.

— Закъсняхте с три дни, Жан Баптист! — строго каза Александър. — Вие сте чудесен журналист, но ако продължавате да не спазвате сроковете, ще ви пратя да пишете малки обяви!

— Само не в обявите, моля ви — закърши ръце репортерът. — Извинявам се за закъснението. В бъдеще ще съм винаги точен.

— Надявам се.

— За да ви се реванширам, мога да ви разкажа най-новите пикантерии от родината ви. Искате ли да ги чуете?

— Всъщност не. Нямам никакво време...

— Вече знаете за изчезналите от ревюто в замъка ви рокли, нали?

— Да, баща ми ми разказа за това по телефона. Ужасна случка.

— Знаете ли кой е основният заподозрян за обира?

— Нямам представа.

— Ще ви кажа, но се съмнявам, че ще ви хареса. Един от колегите ми каза, че част от откраднатите рокли са намерени в холандски бутик. Собственикът му е казал на полицията кой му е продал тоалетите.

— И кой е бил?

— Лудвиг фон Валдек.

— Бащата на Юлиане? Невъзможно.

— Направих някои проучвания и нещата се подреждат. Баронът от дълго време има финансови затруднения. Явно не е имал друг избор.

— Не, не, това не е истина. Той не може да е... — Александър прекъсна изречението си. Всъщност той не познаваше бащата на Юлиане и не знаеше на какво е способен и на какво — не. Но все пак... бащата на Юлиане да беше крадецът? Невъзможно!

— Това е бащата на бъдещата ви снаха, нали?

— Да. Юлиане сигурно е съсипана.

— По всичко личи, че баща ѝ е престъпник. Как иначе собственикът на бутика ще каже точно неговото име?

— Добър въпрос. Знаете ли нещо повече в тази връзка?

— Не. Полицията разследва и други варианти, но по всичко личи, че баронът е откраднал роклите. Засега друг заподозрян няма.

Александър поклати глава.

— Не мога да си представя, че старият барон е способен на подобно нещо. А сега, Жан Баптист, ви моля да ме извините. Трябва да проведа телефонен разговор.

— Разбира се, шефе. Приятен ден — каза журналистът и бързо излезе.

Александър взе телефона и бързо набра номера. След две позвънявания брат му вдигна.

— Не давам интервюта — каза той.

— Филип, аз съм — Александър.

— А, извинявай. Не познах номера и помислих, че се обажда поредният репортер за интервю.

— Наистина ли бащата на Юлиане е откраднал роклите?

— Да. Не можеш да си представиш в каква каша сме се забъркали заради тази случка. Журналистите се тълпят на опашка пред замъка. Нямам свободна минутка.

— Предполагам, че семейството на Юлиане го изживява още по-тежко. Как са те?

— Нямам представа. Не съм виждал никого от тях от няколко дни.

— Защо? Да не си бил в командировка?

— Не, с Юлиане се разделихме.

— Какво? — Александър помисли, че не е чул добре. — Кажете ми, че се шегуваш.

— Напълно сериозен съм. Не желая да имам нищо общо със семейството на престъпник.

— Бащата на Юлиане не може да е откраднал роклите. Та той е професор по история, за бога, не крадец на рокли!

— Откъде знаеш? Ти почти не го познаваш.

— Така е, но познавам Юлиане. Тя е добър човек и не може бащата, който я е възпитал такава, да е крадец и измамник. За бога, Филип, отиди при нея! Сега си й нужен повече от всякога!

— Извинявай, но това няма да стане.

— Но вие сте сгодени!

— Вече не — отвърна Филип. — Този годеж беше лоша идея така или иначе, а тази случка ме вразуми и ми помогна да взема решение по-лесно. Ако знаех какво очаква тя от мен, никога нямаше да ѝ предложа да се омъжи за мен. Оказа се, че не сме един за друг.

Александър затаи дъх. Трябваша му няколко секунди, за да асимилира току-що чуто.

— Майка ни ли стои зад това твое решение — попита той, след като дойде на себе си. — Заради нея ли си изоставил Юлиане?

— Напротив. Ако трябва да съм искрен, тя дори ме посъветва да не прибързвам с решението си, а да изчакам всичко да се изясни.

— Не мога да повярвам, че ти е дала подобен съвет. Та тя беше против годежа ви от самото начало.

— Така е, но не иска нещата между мен и Юлиане да приключат по този не особено приятен начин. Знаеш, че за нея общественото мнение за семейството ни е по-важно от всичко.

— За едно е права — трябва да останеш с Юлиане. Тя с нищо не е виновна за случилото се.

— Твърде късно. Развалих годежа.

— Боже господи, Филип, чавка ли ти изпи акъла?

Юлиане беше съсипана.

Всеки ден тя четеше нови и нови измислици за себе си и баща си. Репортерите се бяха заровили в миналото им, най-вече в нейното, и пишеха абсурдни небивалици в милионен тираж. Юлиане обаче знаеше, че нито тя, нито баща ѝ имаха и най-малка вина и това донякъде ѝ даваше кураж да продължи.

На една будка за вестници видя снимка на Филип с червенокоса шармантна дама. Тя очевидно беше разбрала, че я снимат, и се беше обърнала на другата страна, но все пак голяма част от лицето ѝ се виждаше отлично.

Филип явно я беше прежалил много бързо. Явно и русото му „съкровище“ вече беше в историята. С колко ли още я беше лъгал?

През нощта някой беше написал с големи букви със спрей на една от белите стени на къщата „крадла“.

Колко ли още щяха медиите да се занимават с тази ужасна история? Кога ли щеше истината да възтържествува и баща ѝ да бъде оневинен?

Замислена, тя не видя, че Атик беше дошъл до нея. Кученцето сякаш разбра, че тя е тъжна. То изръмжа гальовно и започна да ближе ръката ѝ.

— Как си, мъничето ми — каза Юлиане и го погали. — Какво да правя сега, кажи ми...

— Юлиане?

Гласът ѝ прозвуча познато. Беше дълбок и плътен.

— Александър? Какво правиш тук — учудено попита Юлиане. Принцът стоеше до оградата на къщата.

— Дойдох веднага щом можах, след като разбрах какво се е случило — каза той и се приближи до нея. — Изглеждаш изтощена. Толкова зле ли са нещата?

— И по-зле. Баща ми е пуснат под гаранция, но сега всички го смятат за безскрупулен крадец, заради когото се е провалило построяването на санаториума. Той не го приема никак добре.

— Съжалявам да го чуя. Има ли нещо, което бих могъл да направя за вас?

— Не. Благодаря ти. Ти дори не трябва да си тук. Някой репортер може да те снима и да залейт и теб с мръсотия.

Принцът забеляза надписа на стената зад нея.

— Кой го направи?

— Не знам, станало е през нощта. Това е нищо в сравнение с тоновете помия, които се изливат върху нас от пресата и другите медии.

— Никой от моите вестници не пише по тази тема. Лично съм се погрижил.

— Благодаря. Оценявам го.

— Веднага ще поставя задача на най-добрите си журналисти да напишат оневиняваща статия за вас. Хората трябва да научат колко малко всъщност полицията знае по случая и колко безпочвени са обвиненията срещу баща ти. Надявам се това да помогне поне малко.

— Моля те, недей. Само ще си навлечеш излишни неприятности заради нас. Хората не вярват на истината, а на това, което им се иска. Всеки търси сензация и клюки.

— Няма да се предадем толкова лесно. Лично ще се постарая изписаното по адрес на баща ти да бъде опровергано и да бъде оневинен. Обещавам ти го.

Юлиане се просълзи. Тя стана и го прегърна силно. Съседът, който в кухнята си имаше уиски вместо храна, ѝ се притичаше на помощ, когато такава ѝ беше най-необходима и всички ѝ бяха обърнали гръб включително и бившият ѝ годеник.

— Благодаря ти, Александър — каза тя, след като овладя вълнението си. — Знам колко много залагаш, опитвайки се да ни помогнеш.

— Не мога да гледам безучастно как един невинен човек е незаслужено очернен.

— А защо си толкова сигурен, че баща ми не го е направил?

— Познавам те достатъчно добре, за да съм убеден в това. Освен всичко друго в разследването има една голяма слабост, която полицията все още не е оповестила публично.

— Каква е тя? И откъде знаеш за нея?

— Сам достигнах до нея — каза принцът и седна до Юлиане. — Собственикът на магазина, в който са намерени роклите, е пуснат под гаранция. Аз го открих и отидох при него, тъй като имах подозрения в истинността на показанията му.

— Бил си в Амстердам?

— Да. Не беше лесно да науча адреса му, но имам доста познати там и най-накрая стигнах до него.

— И?

— Показах му снимки на различни мъже. На една от тях беше баща ти, другите бяха просто непознати хора. Искях да ми покаже мъжа, който му е продал роклите.

Юлиане затаи дъх.

— И разпозна ли баща ми?

— Не. Продавачът е носел качулка и холандецът не може да го разпознае.

— Баща ми не носи качулки. Освен това каква е логиката да крие лицето си, а да му каже името си?

— Точно така. Няма никаква логика. Юлиане, някой е натопил баща ти и аз ще разбера кой е.

— Каза ли на полицията за това?

— Да, но те вече бяха наясно с това. Няма идея кой е бил мъжът, който се е представил за баща ти.

— И въпреки това баща ми все още е под подозрение... — въздъхна Юлиане. — Колко лесно е да бъде очернен един напълно невинен човек.

— За съжаление си права. Трябва да разберем кой в действителност е откраднал и продал роклите.

— Но как?

— Все още не знам точно. Някои от роклите може би все още не са продадени, а крадецът ще иска да изкара пари от тях. Според мен трябва да търсим доказателства в тази посока.

— Защо ми помагаш? — замислено го попита Юлиане. — С нас може да си навлечеш само главоболия.

— Моето семейство те нарани твърде много — първо майка ми, а след това и брат ми. Аз съм длъжен да поправам поне тази несправедливост.

— Благодаря ти — прошепна тя. — Това е толкова... толкова болезнено.

— Знам и искрено съжалявам. Да има съкровище като теб и да го загуби, брат ми се прояви като пълен глупак.

— Ти беше прав, когато ми каза, че човек трябва да пази сърцето си.

— Юлиане, не говори така. Някъде със сигурност има мъж, който би дал всичко, за да прекара остатъка от живота си с теб. Ако не брат ми, то някой друг. Не губи вяра в любовта!

— Но аз не искам друг — простена Юлиане и от очите ѝ бликнаха сълзи. Тя обичаше Филип или поне беше го обичала, но той разби сърцето ѝ и го захвърли на боклука като прогнила ябълка, негодна за ядене. — Аз възлагах толкова надежди на общото ни бъдеще...

— След като този скандал утихне, нещата ще си дойдат на мястото, вярвай ми.

— Кой знае — каза тя, усмихна се тъжно и го погледна. — Александър, не е ли по-добре да стоиш далеч от цялата тази помия. Това само може да навреди на теб, семейството и бизнеса ти...

— Гърбът ми е широк, Юлиане. Мога да нося много. Ще се справя и с това, и то успешно, вярвай ми.

Тя го погледна — раменете и гърбът му наистина бяха широки.

— Но ти си бъдещият принц Фон Дорнберг. Титлата и положението ти са твърде важни, за да ги излагаш на риск.

— Няма да мога да си простя, ако съм в състояние да ти помогна и не го направя. Без значение дали ще стана принц или крал, няма да мога да се погледна в огледалото, ако не върна доброто име на семейството ти. Ще се справим, Юлиане — аз и ти заедно.

С настъпването на вечерта плажът под замъка започна бързо да се изпразва. Александър обичаше тишината и спокойствието на това време от деня, когато слънцето бавно се скриваше зад хоризонта, а чайките се рееха високо в небето, волни и свободни, сякаш целият свят беше техен.

Той се загледа в гладкото като огледало море и се замисли за случилото се през последните няколко дни. Знаеше, че пропуска нещо... но какво беше то?

— Аха, тук си бил значи — чу гласа на майка си той. — От половин час те търся.

— Искях да остана сам, за да подредя мислите си. Какво е станало?

— Много добре знаеш какво е станало. Ходил ли си при Юлиане днес?

— Да. Откъде знаеш, да не би да я следиш?

— Не ми се прави на остроумен! Брат ти ми разказа за разговора ви по телефона. Познавам те добре, Александър. Знаем на какво си способен.

— Да, предложих ѝ помощта си. Някой трябваше да го направи.

— Но не и ти! Брат ти ни донесе достатъчно проблеми с необмислената си раздяла и развалянето на годежа. Много хора са на страната на Юлиане — страдащата булка, която са изоставили пред олтара в най-тежкия за нея момент. Постъпката на Филип е срам за семейството ни. А ти, какво правиш ти? Мислиш, че огънят е малък и искаш да налееш още масло в него, така ли?

— Просто искам да ѝ помогна. Тя е в беда и е напълно сама.

— Така значи. Добрият самарянин иска да помага. Само това ли е причината? Или нещо друго се крие зад тази твоя доброта? Харесваш я, нали?

— Това какво общо има?

— За бога, Александър, не ми казвай, че имаш чувства към нея!

— И какво ако имам?

— Но тя не отговаря на положението ти!

— Тези неща са безкрайно остарели, майко. Нямаат никакво значение в наши дни.

— Остарели или не, традицията на нашето семейство повелява наследникът на титлата да избере жена, отговаряща на ранга му!

— За какво са традициите, ако не, за да бъдат променяни. Освен това имам твърде много други проблеми и задачи, за да мисля за това дали някой отговаря на ранга ми или не — отвърна принцът и скръсти ръце пред гърдите си.

Той беше заминал за Париж поради една-единствена причина — да бъде далеч от Юлиане, за да не направи нещо глупаво и да развали годежа на брат си.

Баронесата го беше омагьосала още на първата им среща. Тя обаче се беше врекла на друг — на брат му — и Александър положи всички усилия да потисне любовта си. Той смяташе, че тя може да създаде само проблеми за всички около него. Сега тя имаше нужда от него и той нямаше да се поколебае и за миг да направи всичко по силите си, за да ѝ помогне.

Майка му се опита да го убеди да не се вижда с Юлиане повече, но това нямаше как да стане особено в така създалата се ситуация.

— Твърдоглав си като баща си — каза му тя. — Ако не ме послушаш, ще ни навлечеш само беди. Запомни ми думите!

— Майко...

— Не искам да слушам повече! По-късно ще говорим. Помисли добре над това, че имаш задължения към семейството. Ти си негов наследник! И ела да се видиш с посетителя си.

— Какъв посетител?

— Някакъв господин те чака в библиотеката. Французин.

— Жан Баптист? — Александър бързо се изправи и тръгна към замъка.

Той беше възложил на репортера задачата да открие колкото се може повече по случая с откраднатите рокли. Жан Баптист разполагаше с много връзки и контакти навсякъде, включително и в подземния свят. След като беше дошъл в Дорнберг така бързо и неочаквано, значи беше открил нещо важно.

Когато принцът влезе в библиотеката, той завари червенокосия репортер да разглежда с интерес една книга.

— Какво имате за мен, Жан Баптист?

— Доста неща — каза репортерът и остави книгата на масичката до себе си. — Но съм сигурен, че няма да ви се харесат. Никак при това. Разговарях с някои хора.

— И? Има ли свидетели на кражбата?

— Не. Роклите са откраднати от вътрешен човек — някой, когото пазачите не са подозирали. Освен това този човек трябва да е познавал много добре замъка.

— Много хора биха попаднали под подозрение в такъв случай — гостите, персоналът на замъка, организаторите на събитието...

— Да, но кой е имал ключ от южната порта?

— Ключ ли?

— Да. Вратата е била заключена, а пазачът е отишъл да помага при гасенето. Някой е имал ключ за нея.

— Или я е отворил с шперц. Искате да кажете, че крадецът е някой от замъка?

— Точно така.

— Не мога да повярвам в това.

Репортерът поклати глава.

— Знаете ли, че брат ви е затънал в дългове?

— Не, но не се учудвам. Филип живее нашироко и не мисли колко и за какво харчи. Той обаче винаги успява да покрие дълговете си.

— Не и този път. Наскоро е загубил големи суми при залагане на конни надбягвания. Задлъжнял е на хора, с които никой не може да се шегува, ако ме разбирате правилно.

— Сигурен ли сте?

Жан Баптист кимна.

— Но какво общо имат дълговете на Филип с кражбата? Да не искате да кажете, че той е крадецът?

— Да. Дълговете му са много добър мотив, за да извърши обира.

— Това не може да е истина. Ако Филип е крадецът, защо му е трябвало да натопи бащата на Юлиане?

— Не знам. Но има доказателства и за това.

Александър стисна устни.

— Какви доказателства?

— Никой не е виждал брат ви малко преди и малко след обира. Разпитах всички. Все едно е потънал в земята. Не намирате ли, че е странно. Всички са при пожара, само той — не.

— Това само по себе си нищо не значи. Хората са били много уплашени. Сигурно нямаше да забележат и ако от небето са започнали

да се изсипват пари. Това, че никой не е видял Филип, по никакъв начин не доказва вината му.

— А как ще обясните факта, че няколко седмици преди обира брат ви е наел микробус на името на фирмата си. Точно този микробус е бил забелязан в близост до замъка по време на обира.

— Обяснението е просто — фирмата му е доставила декорите за ревюто.

Репортерът повдигна вежди.

— Сигурен ли сте?

— Да. Майка ми лично го е помолила да свърши това.

— Хм, в такъв случай това малко разклаща теорията ми. Но въпреки всичко този микробус е бил идеалният превоз за роклите. Все пак не можеш да пренесеш току-така над 50 тоалета.

— Това не е достатъчно доказателство.

— А кабриолетът, който е изгорял, знаете ли на кого е бил?

— Нямам представа.

— На Фелиситас Вилд.

— Бившата приятелка на Филип?

— Точно тя. Мислите ли, че е съвпадение?

— Честно казано вече не знам какво да мисля.

— Всички детайли, обединени заедно, недвусмислено показват, че извършителят е брат ви.

— Но ако... — принцът млъкна. Мислите му препускаха бясно. Възможно ли беше наистина брат му да беше извършителят? Възможно ли беше да е откраднал роклите и да е натопил напълно невинен човек? — ... ако го е направил... защо би му било... не разбирам...

— Има само един сигурен начин да разберем дали брат ви е извършил обира.

— Какъв е той?

— Извикайте го и не му казвайте кой съм в действителност. Нека мисли, че съм от полицията — каза репортерът, бръкна в чантата си и извади оттам една червена рокля.

— Това част от пляката ли е — попита принцът.

— Не, роклята е на сестра ми, но Филип едва ли си спомня как са изглеждали всички рокли онази вечер.

— Значи капан. Да му заложим капан, така ли?

Александър уважаваше и обичаше брат си и не искаше да постъпва така с него. Но какво пък — ако беше невинен, нямаше от какво да се страхува. Александър не можеше да повярва, че брат му беше способен на подобно нещо. Ами ако пък...

След няколко минути на вратата се почука и в библиотеката влезе Филип.

Той веднага видя роклята на масата и в продължение на няколко секунди не знаеше как да реагира.

— Какво... е това? — попита той пребледнял.

Александър не смееше да го погледне.

— Това е една от откраднатите на ревюто рокли.

— А какво прави тук?

— Ти ми кажи.

— Какво искаш да кажеш?

— Брат ви иска да каже — намеси се Жан Баптист, — че вие много добре познавате роклята. Намерихме я в магазина, в който сте я оставили, за да се продаде, господин Фон Дорнберг.

— Трябва да е станала грешка. През живота си не съм виждал тази рокля.

— Не сте ли? Пак си помислете добре. Господин Фон Дорнберг, ние проведохме пълно разследване, разпитахме пазачите, собствениците на магазини, в които са открити роклите, притежателката на запаленото кабрио... нещата са ясни.

— Вие... вие грешите — Филип беше пребледнял като платно. — Подвели са ви. Бащата на Юлиане е крадецът, не аз.

— Собственикът на магазина в Холандия ни разказа всичко, господин Фон Дорнберг. Планът ви да натопите барон Фон Валдек е бил хитър, но се е провалил. Разкрит сте, принце!

За няколко секунди в библиотеката се възцари пълна тишина.

— Разбрали сте значи — промърмори Филип.

Александър го погледна смаяно.

— Значи е истина, така ли, Филип?

— Не ми се прави на изненадан! Какво трябваше да сторя? Затънал съм в дългове, нямаше как да ги върна, а не исках да моля майка за пари. Знаеш колко ужасна е, когато ти натяква нещо. Роклите бяха идеална възможност да изкарам малко бързи пари.

— Но защо намеси бащата на Юлиане?

— Трябваше ми изкупителна жертва.

— Точно баронът?

— Да. Така ударих с един куршум два заека. И той е зле с парите. А Юлиане... вече не исках да се женя за нея. През последните седмици ми се изясниха много неща. Тя искаше да съм ѝ верен до гроб, а това, както знаеш, е невъзможно. Исках да разваля годежа и обирът, извършен от баща ѝ, беше идеален повод.

— И си бил готов да съсипеш живота на напълно невинен човек?

— Александър все още не можеше да повярва. Струваше му се, че пред него стои непознат. — Трябва да отидеш в полицията, иначе аз ще го направя вместо теб.

— Какво? — извика Филип и се обърна към Жан Баптист. — Вие не сте ли от полицията?

— Не, репортер съм. Най-обикновен репортер, който току-що получи чудесен материал.

Юлиане седеше заедно с колегите си в кафенето на летището, когато изневиделица в него влезе принцеса Терезе.

— Ваше височество, каква изненада да ви видя тук — любезно каза Юлиане.

— Дошла съм, за да говоря с вас. Ходих в дома ви, но кръстницата ви ми каза, че сте на работа.

— С какво мога да съм ви полезна?

— Само с едно — каза принцесата, поглеждайки я студено. — Стойте далеч от сина ми. Достатъчно щети нанесохте на семейството ми вече. Няма да позволя да продължите!

— Аз и не искам да продължавам, повярвайте ми — отвърна Юлиане и усети как ръцете ѝ започнаха да се потят от неудобство и напрежение. Раздялата с Филип беше тежка, но Юлиане беше осъзнала, че така е най-добре за всички. Те бяха твърде различни, за да могат да градят общо бъдеще.

— Как сте, Юлиане — неочаквано любезно попита принцесата.

— Не много добре. Баща ми е на свобода, но все още е под подозрение. Той е невинен, повярвайте ми.

— Ако е невинен, ще го оправдаят. Нали за това има полиция и съд.

— Надявам се — въздъхна Юлиане.

В този момент звънна мобилният телефон на принцесата.

— Ало — каза тя, след което няколко минути само слушаше събеседника си от другата страна на линията. — Да, тук е — каза принцесата, поглеждайки към Юлиане. — Добре, ще я доведа — тя затвори, сложи телефона в чантата си и изгледа младата баронеса студено. — Беше синът ми. Настоява да ви заведе в Дорнберг.

Сърцето на Юлиане прескочи.

— Филип иска да ме види?

— Не Филип, а Александър. Моля, последвайте ме.

Пред терминала ги чакаше черната лимузина с тъмни стъкла на принцесата. Шофьор със син костюм им отвори вратата и Юлиане седна на задната седалка до принцеса Терезе. Когато вратата се затвори, младата жена се почувства като в капан. До Дорнберг имаше час и половина път. Цяла вечност в компанията на принцеса Терезе.

Тя обаче отвори една книга и се зачете, което беше добре дошло за Юлиане. Нямахте да ѝ се налага да води разговор с нея. Тя се загледа

през прозореца, мислейки за причината, поради която Александър искаше да се видят.

Винаги когато се сетеше за Александър, сърцето ѝ забиваше ускорено и тя се чувстваше някак необичайно... приятно. Той беше чудесен човек. Беше ѝ се притекъл на помощ в най-тежкия за нея и баща ѝ момент, рискувайки собствената си репутация и бизнес. Но защо ли искаше да я види сега?

Пътуването ѝ се стори безкрайно.

Когато стигнаха до замъка, Юлиане въздъхна облекчено. Най-после.

— Синът ми ви очаква отзад в градината — хладно каза Терезе фон Дорнберг.

— Знаете ли защо иска да се срещнем?

— Не, но съм сигурна, че скоро ще разберете. Извинете ме, трябва да се видя с мъжа си — каза принцесата и влезе в замъка.

Юлиане заобиколи замъка и някак неуверено тръгна към градината зад него. Морските вълни се разбиваха с плясък в скалите под нея. Няколко чайки кръжаха лениво над замъка.

— Юлиане! — принц Александър се появи иззад една горичка. Юлиане веднага разбра, че той искаше да ѝ сподели нещо. — Радвам се, че успя да дойдеш.

— Майка ти ми каза, че си искал спешно да се видим.

— Да. Баща ми трябва вече да ѝ е обяснил какво се е случило. Няма да ѝ е леко да го приеме. Предполагам и на теб също.

— Какво... какво се е случило?

— Полицията вече задържа човека, отговорен за обира в замъка. Подозренията от баща ти са свалени. Той официално е обявен за невинен.

— Наистина ли? Боже господи, това е чудесно! Но защо да не ми е лесно да го приема, има и друго, което трябва да знам ли?

— Ами... човекът, откраднал роклите, е Филип.

— Какво? Филип? Невъзможно...

— И аз така си помислих, когато разбрах. Филип обаче си призна всичко. Имал е много дългове, които не можел да върне, а е бил прекалено горд, за да поиска помощ от нас.

Юлиане все още не можеше докрай да осъзнае чутото.

— А той... ще влезе ли в затвора?

— Не знам. Адвокатът ни ще се опита да му помогне, все пак Филип няма други провинения. Може би ще плати глоба и ще положи обществено полезен труд.

— Но това значи, че... обвинението срещу баща ми е било просто претекст да развали годежа... Той през цялото време е знаел, че баща ми е невинен!

— Така е. Съжалявам, Юлиане.

— А аз не съжалявам — отвърна тя. — Ако обстоятелствата не се бяха стекли така, щях да се омъжа за човек, когото не познавам. Това нямаше да доведе до нищо добро нито за мен, нито за него.

— Добре е, че го осъзнаваш. Наистина е така. Съжалявам, че не мога да помогна.

— Няма и нужда да помагаш. Ти направи достатъчно. Задължена съм ти до гроб.

— Утре се връщам в Париж — неочаквано каза той.

— Толкова скоро?

— Звучиш разочарована...

— Щеше да е чудесно, ако можеше да останеш...

— Наистина ли? Това ли искаш — да остана?

Юлиане кимна смутено и погледна надолу.

— Да, би било чудесно, но знам, че трябва да се върнеш заради бизнеса си.

— Не бизнесът беше истинската причина да замина за Париж, а ти, Юлиане.

— Аз ли? Защо...

— Ти ме омагьоса от първия миг, в който те видях. Влюбих се в теб безпаметно, но ти беше сгодена за брат ми. Нямаше как да застана на пътя на общото ви бъдеще и реших да замина, за да съм далеч от теб.

— И затова си заминал за Париж... о, Александър.

За миг осъзна, че и тя чувстваше същото. И тя се беше опитала да потисне любовта си към него през последните месеци.

— Но вашето семейство и традиции...

— Традицията повелява да намеря жена, подходяща за мен. Аз съм убеден, че ти ще си най-добрата принцеса Фон Дорнберг. Обичам те, Юлиане.

Нямаше нужда от повече думи. Погледите им казваха всичко.

В началото на следващата година в Дорнберг празнуваха сватба. В църквата, в която двамата млади се врекоха във вечна любов, нямаше нито едно свободно място. На първия ред седеше принцеса Терезе — сериозна, както обикновено. Когато двамата се целунаха, от крайчеца на окото ѝ обаче се подаде сълза. Те бяха толкова щастливи!

Принцесата държеше в скута си Атик, който доволно тихо ръмжеше. Повечето от гостите знаеха за не особено топлите ѝ чувства към Юлиане и очакваха скандал. Принцесата обаче беше осъзнала, че Юлиане е жената на сърцето на Александър и беше решила да не застава повече на пътя на младите. Предишния ден Юлиане ѝ беше споделила, че очаква дете — наследник на знатния род Фон Дорнберг! При тази новина сърцето на принцесата се беше разтопило от щастие и радост.

Принц Александър погледна съпругата си и я целуна, след което хвана ръката ѝ и двамата излязоха навън.

Лъчите на топлото пролетно слънце грееха за двамата млади и безоблачното им и щастливо бъдеще заедно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.